

A Próféta

a Szív Szava, az örök Igazság, Isten örök
Törvénye, melyet Isten prófétaasszonya
adott a mai korra

A mai kor elgondolkodásra és önfelis-
merésre szolgáló alapvető gondolatai

A fiatalok
és a próféta

A magyar nyelvű kiadás a
© Gabriele-Verlag Das Wort GmbH
Der Prophet című sorozatának
Der Jugendliche und der Prophet című
2007. januári számának 4. kiadása
alapján készült. Minden tartalmi kérdés-
ben a német eredeti kiadás mérvadó.

ungarisch

Minden jog fenntartva, beleértve a
terjesztés, illetve bárminemű
sokszorosítás jogát is.

Kiadta az Univerzális Élet
H-5002 Szolnok, Pf.: 125

<http://elet.uni.hu>

A Próféta

*a Szív Szava, az örök Igazság, Isten örök Törvénye,
melyet Isten prófétaasszonya adott a mai korra*

2007. január 4. kiadás

megjelenése rendszertelen

10. szám

---

*A mai kor elgondolkodásra és önfelismerésre
szolgáló alapvető gondolatai*

A fiatalok és a próféta

A fiatalember:

Adjon Isten.....

Hello...

Bocsánat, de ha arra gondolok, hogy beszélgetésünk egy kis broszúra megírásához fog alapul szolgálni, akkor semmilyen megfelelő megszólítás nem jut az eszembe. Amikor mi fiatalok rólad, vagy veled beszélgetünk, akkor egyszerűen Gabriellának, vagy Gabinak szólítunk.

Mindig azt mondd nekünk, hogy a nővérünk vagy, és úgy is beszélsz velünk. De az életkorodnál fogva az édesanyánk is lehetnél. Krisztustól és tőled tudjuk, hogy mi mindannyian – szellemi szempontból nézve – fivérek és

nővérek vagyunk. Ezt már megértettük. Családjainkban, találkozóinkon, vagy az őskeresztény üzemekben tegezzük is egymást. Amikor együtt dolgozunk, vagy a telefonbeszélgetéseink során, többé-kevésbé mindegy, hogy ki milyen idős. Hogy ez éppenséggel René, vagy Walter, Uli vagy Gabi – ugyanúgy magától értetődik, hogy itt vannak számunkra, mint ahogyan mi is itt vagyunk az ő számukra. De hogyan legyen ez a nyilvánosság előtt? **Hogyan szólítsalak most téged, „drága prófétaasszonyként”, vagy „kedves prófétanőként”, esetleg hívjalak Gabriellának, vagy Gabinak?**

A próféta:

Miért olyan bonyolult ez? A sok beszélgetésünkből tudod, hogy prófétának lenni nem egy titulus, hanem csak egy elnevezése annak a személynek, aki figyelmezteti az embereket. A prófétának, aki Isten eszköze, azt kell kimondania, amit Isten akar, és ez az embernek nem mindig kellemes.

Eddig még soha nem volt az a benyomásom, hogy ti fiatalok úgy élték meg engem, mint egy figyelmeztetőt, és részemről mi mindig testvérként találkoztunk, annak ellenére, hogy mint ahogyan már jelezted, a korkülönbség közöttünk jelentős, 18-tól a 64. életévig terjed. Ha a szív fiatal marad, mert a lélek világossá vált, vagyis átjárja Isten fénye, akkor a kor alig játszik szerepet. A szellemi tudat aktív marad, és folyvást tudatja velünk, hogy a szellemtest, a világos lélek nem öregedhet, mert Isten Szelleme az örök Élet, és így az örök fiatalság is. Mivel Isten a mennyei Atya, minden ember Atyja, ezért mi mindannyian fivérek és nővérek vagyunk az Ő Szellemében. Tehát ne komplikáljuk túl, hanem maradjunk egyszerűek, mint Isten Szelleme: te, illetve ti fiatalok, szólítsatok egyszerűen Gabriellának, vagy Gabinak.

A fiatalember:

Ezt jónak találom. Köszönöm.

Úgy gondoltam, hogy speciális és esetleg kényes kérdésekkel úgymond jól kikérdezlek. Szabad?

A próféta:

Csak rajta. Rendben van. Csak semmi félénkség, semmi gátlás. Tehát mindenre fel kell készülnöm.

A fiatalember:

Mi egy olyan világban élünk, amellyel éppen mi fiatalok gyakran nem jövünk ki. Közülünk mindenkinek, aki etikai és erkölcsi értékek után kutat, fel kell ismernie, hogy ezeket már alig lehet megtalálni a világban. Hol vannak az igazi és valós értékek? Minden, de minden el van bagatellizálva, és mielőtt az ember észrevenné, már utánzóvá válik, és az élet sok területén hagyja, hogy uniformizálják, és olyanná váljon, mint a többiek.

Ha egy fiatal megpróbál egyéni módon élni, a saját elképzelései, a saját értékrendje szerint, akkor különöncnek bélyegzik, és hamarosan barátai sem lesznek. De barátokra szükség van, és szeretnénk, ha példaképeink is lennének. Jó, nekem ugyan vannak barátaim, de sok embert ismerek, akik azt mondják, hogy nehéz igazi barátokat találni. Gabi, te azt mondtad nekünk: „Próbáljatok ne az emberekre irányulni, hanem inkább jelenítsétek meg újra és újra bensőtökben

a Názáreti Jézus képét, azt, amit tanított, és ahogyan élt. Vetítsétek tanítását és életét a jelenbe, mert az az értékmérő minden korban és mindörökre.”

Gabriella, te is ember vagy, és tudod, hogy nem mindig könnyű a Názáreti Jézus tanítását venni mértékül a mai életvitelhez. Néha elképzelem, hogyan nézne ki a Názáreti Jézus élete, és hogyan viselkedne, ha például fiatalként ma közöttünk élne. **Gabriella, most felteszem neked a következő kérdést: Ha olyan idős lennél, mint mi, mintegy 20 éves, milyen lenne az életed?**

A próféta:

Itt most egy kicsit vissza kell térnem a múltba. Amikor körülbelül 16-20 éves voltam, országunk még a második világháború következményeit viselte. Sok mindent szétbombáztak. A városokban még sok tekintetben káosz uralkodott, de itt-ott már megkezdődött az újjáépítés. A legtöbb embernek kevés pénze volt, és az, amivel az egyes családok rendelkeztek, csupán a személyes szükségleteiket elégítette ki. Akkoriban is kevés egyetemi férőhely volt. Nem mindenki járhatott magasabb szintű iskolába, akinek jó iskolai vég bizonyítványa volt, mert egyrészt hiányosak voltak az utazási lehetőségek, másrészt pedig nem volt

az embereknek pénzük. A rádióban kevés programot sugároztak, és nem is volt minden családnak rádiókészüléke. Nem volt sem tévékészülék, sem számítógép. Nem volt diszkó és szabadtéri koncertek sem, semmi olyan, ahol ma a fiatalok szórakoznak. Nem követjük a divatot, azt vettük fel, amink volt, vagy amit kaptunk. Azonban nekünk, fiataloknak is voltak eszményképeink és elképzeléseink, de ezek mindenestre nem voltak olyan nagyravágyók és követelőzőek, mint amelyenek általában ma.

Hogyan nézett ki az életem 18-20 évesen?

Én egy nagyon spontán, vidám, örömteli és sportos típus voltam. 10-12 évesen nem volt olyan magas fa, amelyet ne másztam volna meg, nem volt olyan mély víz, amelybe bele ne ugrottam volna. Foglalkoztam minden sportággal, ami akkoriban adott volt. Lehetett az kézilabda, távfutás, vagy versenyzfutás, nyújtó és tornagyűrű – minden akkoriban szokásos sportág része volt az életemnek. Elevenségem és életörömöm, mint ahogy testi erőm és dinamikám is, kifejeződésre tudott jutni ezekben. Mindig sok barátom volt, de sok kívánságom is. Például azt kívántam, hogy, majd amikor felnövök, saját otthonom legyen és saját családom. Hiszed vagy sem, egy olyan

fiatal, mint amilyen én voltam, autóra vagy motorkerékpárra még csak álmában sem gondolhatott, mint ahogyan az ma nektek megadatik. A legnagyobb kívánságom egy új kerékpár volt, mert apám jól megőrzött kerékpárját használtam. Középen volt rajta egy rúd, mint minden férfi kerékpáron, ami nekem túl magas volt, és a fölött nem tudtam a jobb lábamat olyan gyorsan átlendíteni, tehát „hegedültem”, vagyis ferdén állva vezettem a kerékpárt, miközben a jobb lábamat a cső alatt átdugtam, hogy elérjem a pedált. Eközben amíg nem tudtam tartani az egyensúlyt, gyakran nem csak a kerékpárral vágódtam el, hanem sokszor a térdemet jobban lenyúztam, mint magát a kerékpárt, amelyen ezek a balesetek szintén nyomot hagytak. Apám ennek nem nagyon örült, és úgy vélte, hogy inkább az anyám kerékpárját kellene használnom. De az egy ősrégi példány volt, aminek az ülését nem tudtam elérni. Később a tanulópenz után vettem magamnak egy saját biciklit, amire aztán nagyon büszke voltam.

A 17-18 éves korral eljött az az idő, amikor táncházakba kezdtünk járni. Akkoriban még nem voltak tánciskolák, és a lépéseket az idősebbektől lestük el. Nekünk, fiataloknak a farsang is kitűnő alkalom volt, hogy barátokat ismerjünk meg, akikkel aztán táncolni

mentünk. Ez azt is jelentette, hogy táncruhákat, ún. „kocktélruhákat” varrattunk magunknak.

Amint tudod, én egy kisvárosban nőttem fel, ahol még mindennek illendőnek és erkölcsösnek kellett lennie. A fiúkkal való barátság a legtöbb esetben barátság is maradt. Tehát nem fajult szexbe, mindenesetre nálam nem, mert én vadóc voltam, aki kevésbé adta át magát romantikus álmodozásoknak, és kevésbé követett ilyen-olyan érzéseket. Inkább a sporthoz ragaszkodtam, az úszással bezárólag. De szerettem a társasági életet is. Ha szemügyre veszem a ti mai életeteket, és átteszem azt abba az időbe, amikor én 16-20 éves voltam, és ha összemérem az én akkori érzelmi életemmel, úgy több mint valószínű, hogy én is diszkóba mentem volna, szabadtéri koncertekre és mindenre, ami adódott volna.

Ellenben ha kivetítem a mai szellemi tudásomat abba a korba, amikor 18-20 éves voltam, akkor Gabriella egy olyan típusú fiatal lenne, aki mindent mérlegelne, és nem a tömeghez igazodott volna. A velem született szabadságvágyam és igazságszeretetem belső önállóságot és valódi öntudatot eredményezett volna, és valószínűleg korán bizonyos mértékű szuverenitáshoz segített volna hozzá.

Későbbi házasságomat és családi életemet egészen máshogyan éltem volna, mint a katolikus Gabi, akinek fogalma sem volt a legfinomabb isteni törvényszerűségekről, amelyek éppen a házas- és családi életet teszik értékessé.

Mivel a belső életet, tehát a szellemi értékeket és törvényeket illetően tudatlan voltam, sok hibát követtem el barátaimmal kapcsolatban, és később a házasságban, valamint a családban is. Ha akkoriban tudtam volna azt, amit ma az isteni törvényszerűségekből ismerek, akkor biztosan nem váltam volna mások utánzó-jává, mint sok tekintetben Gabriella, a fiatal lány, aki nem tudott máshogy viselkedni. Éppen az utánzás volt az, ami olyan sokszor örvénybe sodort, és oly sok viszálykodást, elégedetlenséget, és különbözőséget váltott ki. Fiatalként, ha szellemi tudással rendelkeznék, sohasem kötném magam dolgokhoz, főleg nem egy adott emberhez, és a társamhoz sem, és nem használnám őt a saját céljaim eléréséhez. Azon igyekeznék, és arra törekednék, hogy a kapcsolatban egyenrangú partner legyek, aki élettársával mindenről tud beszélni. Gyermekeimnek is meghagynám szabadságukat, és nem kötném őket magamhoz. Azon fáradoznék, hogy vezessem őket, és nem azon, hogy neveljem, mint

ahogy az akkoriban szokásos volt.

En egy mérlegelő típus vagyok, aki nagyon barátkozó is. Így ha ma fiatal lennék, lennének barátaim, de nem ápolnék „barátságokat”, amelyek felszínesek, többnyire számítóak, külső „közösségek”.

Nekem már akkoriban is minden szituációban fontos volt a hűség. A hűség a kötöttség ellentéte. Hűnek lenni azt jelenti: szabadnak lenni. A hűség betartása ma is szabadságot jelent nekem, és lehetőséget ad arra, hogy mindenről tudjak beszélni beszélgetőpartneremmel, ha nem közvetlenül, akkor közvetett módon a szerint, hogy kivel beszélek, hogy ő mennyit kész befogadni, valamint mivel képes megbirkózni, és mit tud feldolgozni.

A fiatalember:

Gabriella, amikor a fiatalságodat leírtad, nagyon jól éreztem magam. A te fiatal éveid korába, a második világháború utáni időszakba én nehezen tudok belehelyezkedni, mert ilyen időket nem éltem át. Ebből felismertem, hogy aki valamiben nem vett részt, az nem is tudja magát egy másik ember élményeibe beleélni, például valaki olyanéba, aki a háborút, vagy a háború utáni időket átvészelte. Itt értem meg Isten Krisztusának tanítását, hogy az, akinek nincsen tapasztalata, vagy programvilága

egy bizonyos szituációval vagy dologgal kapcsolatban, az a másikat ezekben a pontokban nem tudja megérteni.

Nevetnem kellett, amikor olyan nagy elevenséggel beszámoltál a fiatalságodról, a biciklire való felugrás közbeni eséseidről, a fáramászásokról, és ahogyan a sportos fiatalkori életedet leírtad egészen annak őszinte bevallásáig, hogy katolikus tudatlanságod folytán a szellemi-isteni törvényszerűségekre vonatkozólag sok hibát elkövettél. Számomra most már az is világos, hogy miért tudod olyan jól beleérezni magad a mai fiatalok helyzetébe: Jelenlegi isteni tudásoddal, isteni bölcsességeddel átvilágítottad a fiatalságodat, hogy jobban megérthess minket, a mai fiatalokat. Így nekünk, fiataloknak sok helyzetben segíteni tudsz ebből a tudásból, bölcsességből. Tanácsaidért és segítségédért nagyon hálásak vagyunk.

A próféta:

Szívesen állok fiatal testvéreim rendelkezésére. Jóllehet tudok nektek néhány tanácsot és némi segítséget adni, tehát felajánlani, de hogy ti ezeket elfogadjátok-e, az rátok van bízva, ez mindenkinek a saját döntése. És mindenkinek előtt cselekedni, a tanácsot átültetni a gyakorlatba, tehát igazi valósággá tenni, azt mindenkinek magának

kell. Ez mindenkire vonatkozik a szabad akarat törvénye alapján, legyen akár fiatal, akár idősebb.

A fiatalember:

Hadd tegyek fel néhány további kérdést arról a hosszú listáról, melyet magammal hoztam!

Ha a benned lévő, feltárult isteni bölcsességgel beleérezel a fiatalságodba: Mit csinálnál a munka után? Mi érdekelne? Hogyan próbálnád fiatalemberként megváltoztatni a világot?

A próféta:

Az első kérdésekre:

Mit csinálnék tehát fiatalként a munka után?

Az én időmben a szakmai életben nem volt olyan sok szabadidő, mint ma. Az emberek legalább 18.00 vagy 18.30-ig dolgoztak, szombaton általában 14.00 vagy 15.00 óráig. Te azonban azt kérdezed tőlem, hogy mit tennék ma, ha olyan fiatal lennék, mint amilyen te vagy, és ha szellemi tudásom lenne.

Számomra fontos lenne, hogy a munkanap után mérleget készítsék az adott napról, és ráhelyezném magam az érzések mérlegére: mi volt ma bizonyos mértékben jó, kevésbé jó, vagy akár siralmasan rossz? Mind a három aspektust – a jót, a kevésbé jót és azt is, ami szörnyű volt – még egyszer

emlékezetembe idézném. A jónak örülnék, és azt helyeselve meg erősíteném az ébertudatomban. Azt pedig, ami nem volt jó, közelebbről szemügyre venném a következő kérdéssel: Mi rejlik tudatalattimban, ami az ébertudatomat – vagyis engem – újra és újra megtréfál? Mert tudnod kell, hogy a tudatalatti olyan, mint egy „gyilkos”, aki lesben áll, hogy az ébertudatban lévő jó szándékot újra és újra „megölje”, vagyis elpusztítsa, és így rosszba rántson minket az adott dologgal kapcsolatban. Azt, ami szörnyű volt, megszorogatom minden rendelkezésemre álló erővel, mindenekelőtt Isten Krisztusának az erejével, vagyis követném a nyomokat a baj gyökeréhez, hogy azt Isten Krisztusának erejével kigyomláljam. Éppen a bennünk lévő „rossz” indít bennünket olyan tettekre, melyeket ébertudatunkkal egyáltalán nem akarunk. Ez a „szörnyűség” tehát egy óriási gyilkos, aki mindig lesben áll, hogy a jó elhatározásainkat megölje, és fejlődésünket negatív irányba tolja.

Isten Krisztusának a segítségével tehát lezárnám a napot, és azt az utat járnám, melyet nekünk Jézus, a Krisztus mutatott: Ismerd fel a bűneidet, bánd meg és tisztázd ezeket, és többé ne kövesd el. Az a döntő, hogy többé valóban ne tegyük. Ehhez szükségünk van

egy adag erőre, hogy az isteni törvényszerűségeket az ébertudatban tartsuk, mert a gyilkos tudatalatti, amiben a „nem-jó” és a „szörnyű” letelepedett, és még élő, folyvást megpróbálja kikezdeni az ébertudatot, tehát megpróbál minket a régi szenvedélyek, a régi rossz dolgok tevésére ösztönözni, mindarra, ami terheli lelkünket és valódi lényünket. Ahogy a mai nézőpontomból fiatalon viselkednék, úgy teszek most idősebb koromban: minden nap lezárom az adott napot.

A fiatalember:

Akkor ezt a gyilkos tudatalattit lehetne „a kísértőnek” is nevezni?

A próféta:

Teljesen igazad van. Egészen pontosan ez játszódik le:

A le nem győzött ellentétes betáplálásaink ugyanúgy, mint pozitív beadagolásaink, a tudatalattiban raktározódnak. Először a tudatalatti az elraktározottból újra és újra impulzusokat ad az ébertudatnak, hogy eszerint és hasonlóan gondolkozzon, mert a negatív, amely többnyire tudatalattink nagy részét kiteszi, további negatív energia után sóvárog. A „kísértő”, a negatív a tudatalattiban tehát újra meg újra megérinti az ébertudatot, hogy azt hasonló törvényellenes gondolkodásra gerjessze.

Ha az ember, az ébertudat ekkor ennek megfelelően cselekszik, akkor további negatív energiapotenciálok ad a tudatalattinak a már meglévők mellé. Ha a „kísértőnek” újra és újra sikerül az ébertudatot törvényellenes cselekedetekre ösztönöznie, akkor a tudatalatti mindinkább ilyen jellegű energiákkal töltődik fel. Ha ezeket nem építjük le, akkor egy nap ezen a területen ezekkel a betáplálásokkal lesz felöltve.

Ha az ember folyvást vereséget szenved a „kísértőtől” – a tudatalattiból jövő törvényellenes impulzusoktól –, vagyis mintegy engedelmessé válik ezeknek, úgy a bűnös energiakomplexumokat táplálja, ezeket élteti és építi fel, míg egyre erősebbé nem válnak. Ha végül a tudatalatti eme területe megtelik a betáplálásokkal, akkor uralkodóvá válik, és ezzel fő mozgatóvá is. Ez azt jelenti, hogy hatalma van az ébertudat felett, és irányítja az embert, hogy ezt vagy azt tegyen – uralkodik tehát az ember fölött. Az ember hajszoltá válik a bűnös bevésődések miatt, és többé már nem ura saját magának.

Azt is mondhatjuk, hogy a tudatalatti önállóvá vált: az ember azt viszi véghez, amit hosszú időn át betáplált tudatalattijába.

Ha az ember e speciális gyengeségére, e bűnös hajlamára vonatkozólag most egy jó elhatározást

hoz, úgy az először az az ébertudatba kerül. Mivel ez azonban hatalmától mintegy megfosztatott, nem nagyon képes tenni a tudatalattiban lévő túlságosan nagy elraktározott beadagolással szemben. Az ébertudat elgondolásai és érvei többé nem jutnak kifejezésre, az ember nem tudja megvalósítani jó elhatározásait, hogy azt tegye, ami helyes. A „gyilkos” tudatalatti tehát megghiúsítja a lépést a pozitív irányba, „megöli” a jót, amit az ember elhatározott, és ezért többé jó elhatározásait nem tudja megvalósítani.

A nap tudatos lezárása többek között azt a célt szolgálja, hogy elemezzük a felismert negatívát, azt is, ami a tudatalattiban aktív, hogy megtaláljuk mindennek a gyökerét, azt megszüntessük, és többé ne tegyünk, mielőtt még a tudatalatti telítődne. A jót, a pozitívát újra és újra meg kell erősítenünk magunkban, míg a pozitív program, például Isten egyik parancsolata „működni” nem kezd bennünk.

Visszatérve a kérdésedhez:

Mit tennék ma fiatalként?

Megvalósítanám mindazt, ami a szívemben rejlik, úgy mint: festés, úszás, sportolás, teniszeznék, vagy valami mást sportolnék a mai lehetőségek szerint, de mindenképp valami olyasmit választanék, ahol független lennék másoktól, nem választanám a versenysportot

például, hogy pénzt keressek velem. A versenysport egyfelől túlságosan rátelepedne az érzésvilágomra, másfelől egy edzőtől függenék, és azoktól az emberektől is, akik nekem az edzések óráit kifizették, és nem utolsó sorban a nézőktől is, akik engem feltűzelnek, hogy még jobb teljesítményt hozzak ki magamból.

Ápolnám a baráti körömet is azért, hogy találkozni a barátaimmal, hogy együtt tegyünk valamit, és jókat beszéljünk. Ha közelebbi barátságot kötnék valakivel, akkor igyekeznék mindent az általam nagyra becsült szabadság aspektusából szemlélni, nem kötném magam sohasem kívánságokhoz – legyen szó akár szexuális vágyakról is –, nem kötném magam se a saját, se a mások vágyaihoz. Szabadságom a legnagyobb érték lenne számomra, amiből az következik, hogy én is meghagynám felebarátom szabadságát, nem kényszeríteném, nem beszelném rá semmire, akkor sem, ha szexuális vágyak ostromolnának engem. Ez esetben meg akarnám tudni, hogy miből ered ez a hajszoltság, tehát kutatnám, hogy mi unszoló vágyaim alapja.

Ezen kívül muzikális típus voltam és vagyok. Megtanulnék egy olyan hangszeren játszani, amely megfelel tehetségemnek. A háború éveitől kezdve, amikor még gyerek vol-

tam, egy diatonikus hangszeren tanultam. Mivel használtan vetjük, egyfolytában javítani kellett és újrhangolni. Idővel már többé alkatrészt sem kaptunk hozzá, és így fel kellett adnom a további tanulást. Később, fiatalasszonyként elkezdtem zongorázni tanulni. Azután jött a próféta elhívás, és ismét elhanyagoltam a gyakorlást. De idősebb korban, körülbelül 50 évesen sem adtam fel a muzsikálást, elkezdtem ráhangolni magam ismét, és magamtól gyakorolni. Olykor ma is zongorázom még, természetesen csak otthon. Szívesen látogatok harmonikus koncerteket is. Látod, a zenének az évek nem állítanak határokat.

Azt kérdezed, hogy a mai szellemi tudással, ha fiatal lennék, megpróbálnám-e megváltoztatni a világot.

Miért ne? Azonban nem mennék az utcára, hogy tiltakozzak, hogy ezért különösen kicicomázom magam, és így embertársaimban félelmet keltsek, illetve megremésem őket. Az én célom az lenne, hogy először saját magamat változtassam meg, saját magammal jöjjetek tisztába, azzal, hogy valójában mit szeretnétek, és hogy az életcélokat hozzájárul-e ahhoz, hogy egy jobb, szellemileg önállóbb, nyitott társadalom jöjjön létre. Nem adnám át magam utópista elképzeléseknek, hanem világos és életközeli

etikai és erkölcsi célokat tűznék ki magam elé, melyeknek azután az elérésére törekednék. Tudod, kedves Martin, aki saját magánál kezdi kicsiben, hogy magasabb etikai célokat valósítson meg, tehát aki magát, és nem csak másokat akar megváltoztatni, az jó példaképpé fog válni, és idővel hasonló embereket fog vonzani, akik ugyanazt vagy hasonlót akarnak. Hogy azután be is tartják-e, amit elhatároztak, azt nem tudod befolyásolni, de mindig lesznek közöttük olyanok, akik hozzád hasonlóan betartják, és így megtaláljátok azokat az értékeket, amelyek egy erkölcsiségre irányuló társadalmat életképessé és értékállóvá tesznek.

A fiatal ember:

Gabi, te mit tennél, ha „bénán kikezdenének veled”, vagy ha egy vevő gyakrabban jönne hozzád, azután meghívna egy kávéra, de észrevennéd, hogy valami egészen más jár a fejében? Nem bánthatom meg mindig. **Te hogyan viselkednél? És mit tanácsol itt az isteni bölcsesség?**

A próféta:

A kijelentéssel, hogy „bénán kikezdenek veled”, biztosan arra gondolsz, ha bután leszólítanak, vagy ostromolnak. Az az ember, akinek van egy kis esze és bölcsessége, átsiklana az ilyen „pró-

bálkozásokon”, világossá tenné, hogy mit gondol róluk. Meg kell tanulnunk felismerni, hogy minden embernek más tudatszintje van, mindenki érzeteinek, érzéseinek, gondolatainak, szavainak és cselekedeteinek megfelelően programozta és programozza be ébertudatát és tudatalattiját, valamint testét és lelkét is. Az ember programjai képezik mindenkinél a tudatszintet, és ennek megfelelően érzékel, érez, gondolkodik, beszél és cselekszik. Ez annyit jelent, hogy senki sem képes teljesen megérteni a másikat, mert közülünk mindenkinek más a tudatszintje. Ha ez számunkra tudatossá, és a felismerés életközelié válik, akkor sokkal kevésbé háborodunk fel azon, ha valaki, ahogyan mondtad: „bénán kikezd velünk”. Te is ismered a megfelelés, az azonosság törvényét is: Ami engem a másikon felingerel, ugyanazt vagy hasonlót hordozok én is saját magamban.

Azt monddod, hogy egy vásárló gyakran kávéra hívogat téged, és érzed, hogy ezzel valami egészen másra gondol. Abban igazad van, hogy nem bánthatod őt meg folyvást. Az embernek nem kellene nyomós ok nélkül visszautasítania egy meghívást. Mi lenne, ha a vevőt te hívnád kávézni, és egyúttal bejelentened neki, hogy néhány barátodat is hoznád? Hogy azután hogyan dönt, azt rá kell bízni. Min-

denesetre abból majd levonhatod a következtetést.

A fiatalember:

A jegyzeteimben még számos kérdés sorakozik. Felolvasom a következőt:

Számunkra, fiatalok számára elég erős divatirányzatok vannak: sokszínű haj, piercing, a 70-es évek kacatjai és márkái – ezeket „kell” mindenkinek birtokolnia. Te mit tennél? Zöld hajjal, trapéz nadrágban és edzőcipőben szaladgálnál, vagy egy fehér, „lobogó” ruhát hordanál?

A próféta:

A fiatalkori érzelmi életembe jól bele tudok érezni. A ti érzésvilágotok sem idegen nekem. Mivel a szabad akaratot minden szituációban figyelembe kell venni, csak globálisan szeretném megszólítani azt, ami ma a fiataloknál uralkodó, én tehát nem akarlak benneteket megváltoztatni. Annak mindenkinél belülről kell jönnie.

Hogyan viselkedtem volna fiatalként, ha akkoriban a mai lehetőségek és divatirányzatok lettek volna az aktuálisak, és nem tudtam volna Isten törvényszerűségeiről? Biztosan én is egy „utánzó” lettem volna, aki hasonlónak mutatkozna ahhoz, ahogyan sok mai fiatal is viselkedik, hogy ne kelljen félreállnia barátok nélkül. Egy „piercing-

nek” biztosan nem vettem volna alá magam, mert szúr és nyom, legyen az arcon, vagy az orrban, nekem ezek mindig visszásnak tűntek. Hogy a testemet ezzel hosszabb ideig formáljam, az sohasem jutott az eszembe. Fehér „lobogó” ruhát sem hordtam volna, és ma sem hordok, mert aki a tömegből álruhába való öltözéssel akar kitűnni, az valamit rejteget. Másnak adja ki magát, mint amilyen valójában, és azt, amilyen ő, minden lehetséges dologgal és trükkel el akarja titkolni. Ezért öltözködik a tömegtől eltérően.

Semmi esetre sem szeretnék titeket, fiatalokat kioktatni, mert minden embernek saját magának kell eljutnia érzései, gondolatai és vágyai gyökereihez – ami arra ösztönzi, hogy a külsőben is megváltozzon. A kérdés az, hogy az illető mit akar elérni az adott dologgal? Ha fiatal koromban tudtam volna az isteni törvényszerűségekről, akkor biztosan nem váltam volna mások utánzójává, mert a szellemi-isteni tudás lehetőséget ad mind a fiataloknak, mind az idősebb embereknek is, hogy elemezzék a viselkedésük hátterét, valamint, hogy azt feldolgozzák, legyőzzék, és ezzel függetlenné és szabaddá váljanak. Kutassunk most együtt közösen a sokszínű hajak, a piercingek, a 70-es évek rongyainak és márkáinak – melyekkel

mindenkinek rendelkeznie „kell” – háttére után. Kezdjük a természetnél.

Az ember egy természettest, mely vízből és földből áll. Vegyük szemügyre a Föld természettestét, és így felismerjük, hogy az minden évszakban megváltozik. Tavasszal felébred a természet, és virágzik. Nyáron átéljük a gyümölcsök érési fokozatait, és ősszel az életnedvek visszahúzóódását. A tél meghozza a nyugalmi fázist, és itt-ott a fehér ruhát, a havat. A változások a természetben az emberektől függetlenül történnek, tehát ciklusokban. Ha az ember beavatkozik a természet folyamataiba keresztezések, génmanipuláció, és amint az mostanában köztudomásra is jutott, a klónozás által, akkor, noha a természet külső formáit meg tudja változtatni, azonban az alapjellemtvonások, a szellemi-isteni szerkezetek megmaradnak.

Mi az indítéka annak az embernek, aki a természetes külsejét megváltoztatja? Mi ennek az oka? Miért tagadja tehát le az egyén saját lényét, miért idomul, miért rejti el magát, miért vesz át idegen programokat, mások nézeteit, és miért fektet sok energiát abba, hogy másnak tűnjön, mint amilyen valójában? Azért, mert az ember ritkán elemzi magatartásmintáját és viselkedési módját, hogy magát felismerje, és így vagy mások

utánzójává válik, vagy tüntetőleg lép fel egyes emberekkel, vagy a társadalommal szemben.

Sok fiatal hagyja magát ezekben a kategóriákba sorolni. Sok fiatalnak nem tetszik, ahogyan például a szülei viselkednek, ahogyan ők gondolkoznak és beszélnek. A társadalom is, amelyben él, sok tekintetben „nincs az ínyére”. Mivel a fiatalember elképzeléseivel, nézeteivel és véleményeivel a szüleinél, a többi referenciaszemélynél és a társadalomban nem érvényesül, és mert azt tapasztalja, hogy mint nem kompetens, tapasztalatlan személyt meg nem értve elutasítják, először szavakkal, mozdulatokkal és viselkedési módokkal ellenkezik. Később, miután fel kellett ismernie, hogy elképzeléseit és véleményeit mindezek ellenére sem tudja érvényesíteni, elkezd lázadni, és sokszor mint a társadalom ellen lázadó fiatal kezd el öltözködni. Sokan így gondolkoznak: Ha már nem hallgatnak meg, és nem tudok érvényesülni, ha tehát nem „becsülnek meg” olyanok, amilyen vagyok, akkor lássanak csak meg olyanok, „amilyen vagyok” igazán, és akkor majd figyelnek rám. Ezért festi gyakran tarkára a haját a fiatal, és vált át az utánzás elvéről az elutasítás elvére, abban a meggyőződésben, hogy az egység erőssé tesz, tehát sok más hasonló fiatallal egyesül a

70-es évek már említett rongyai, a „holdjáró cipők”, a szokásostól eltérő viselkedési módok és hasonlók által.

A fiatalember:

Hozzáfűzhetek valamit? Nekünk, azaz a fiataloknak, akiket közelebbről ismerek, az az érzésünk, hogy ez így nem jó, Gabi. De mit tegyen az ember? **Hogyan kellene és egyáltalán: Hogyan mehetne ez máshogy? Ez az a kérdés, amelylyel nem jutottunk tovább.**

A próféta:

A természet megmutatja nekünk életünk mesterkéletlen és egyenes vonalú folyamát. Mi emberek gyakran meg akarjuk határozni földi életünk folyását, és sok esetben úgy viselkedünk, mint a bohócok, akik színes ruhában csillogva a publikumnak adnak elő. Ez nem csak a fiatalokat érinti, hanem mindenekelőtt azokat, akik felnőttek akarnak lenni, és magukat úgy adják elő, mintha társadalmilag elfogadható módon viselkednének.

Vegyük szemügyre az évszakokat. A tavasz nem szeretne nyár lenni, és a nyár nem szeretne tavasz lenni. Az ősz nem akar nyár lenni és a tél sem akar ősz lenni. Sok ember hiszi azonban élete derekán, tehát nyáron, vagy a nyár végén, hogy a tavaszt kell megtestesítenniük, és ennek megfelelően vágják

puccba magukat. Olyan hajviseletet, vagy olyan ruhát választanak maguknak, amely a fiatalok számára, a tavasz számára lenne megfelelő, és nem annak az embernek, aki élete derekán jár, tehát a nyárban. Aki életének őszében tart, az gyakran vissza akarja hozni az élet derekát, a nyarat, ezért festi be a haját, és vesz fel pont olyan ruhákat, ami a fiataloknak lett készítve, azzal a szándékkal, hogy őt az ifjúsággá tegye. Egy ilyen ember számára nem játszik szerepet, ha ezzel esetleg az éretlenségét mutatja meg. Neki az a fontos, hogy másnak tűnjön, mint amilyen valójában. Aki az élet telében áll, annak a haja már fehér, mint a hó, és ezt sem akarják gyakran elfogadni. Azt remélik, hogy az életfázis ismertetőjeleit leplezni tudják, hogy legalább az ősz itt tarthatják. A lepel ekkor a barna, vagy a vörös színű haj, a több rétegű smink és a ruhák, melyekkel még egy kicsit azt akarják mutatni, ami elvégre már nincs: egy karcsú lábat divatos cipőben. Ami kikandikál: az öreg lábak, melyeket sokszor átszőnek a visszerek, és egy cipő, amelynek nyáron kellene díszítenie az ember lábát.

Kedves fiatalok, tehát nem vagytok egyedül szokatlan társasági viseletetekkel. Németül van egy szállóige, amely így szól: „Ahogy az öregek énekeltek, úgy

csicseregnek a fiatalok is". E kijelentés alá akarjátok magatokat rendelni, vagy meg akarjátok ezt változtatni, felkerekedtek, és egy másik jelszót választotok magatoknak, például „Ahogy az öregek énekeltek, úgy nem csicsergünk mi, a fiatalok”.

Nektek, fiataloknak, a következő gondolat megfontolandó lehet:

Ha az ember becsüli saját magát, akkor ápolja is a testét, és megfelelően öltözködik. Semmi nem szól a farmer vagy a pulóver ellen, de mindig az alkalomhoz illően. Egy rendezett ruhát csak egy esztétikusságra irányult ember tud előnyben részesíteni, akinek a teste is ápolt. Egy ilyen ember rendezetten, tehát ápoltan is fog öltözködni. Ha ügyelsz saját magadra azáltal, hogy tudatosan élsz, akkor figyelsz arra, amit gondolsz, ellenőrzöd a beszédedet, és mindig tudatában vagy annak, hogy érzéseiddel, gondolataiddal, szavaiddal, valamint cselekedeteiddel és minden kívánságoddal, illetve szenvedélyeddel is saját emberképedet teremtetted meg, amivel hatsz embertársaidra is.

Miért bújik egyáltalán álruhába minden életkor szinte minden képviselője? Mert ritka az az ember, aki a jelenben él, és használja az órákat és napokat. Aki életének tavaszán nem használja a tavasz napjait, miközben belső értékeket

alakít ki, vagyis nem törekszik magasabb etikára és erkölcsre, és nem vonatkoztatja magára az erkölcsi tanítást, az elveszíti önmagát, és nem is tudja kifejezni lényét.

Így pazarolja el az ilyen ember az evilágba hozott élettartalmait az állandó töprengés által azon, hogy mi olyat akar, amivel nem rendelkezik, és amit talán soha nem is kap meg. Ezután esetleg a TV-készülékbe kapaszkodik, hogy gondolatban szerepet cseréljen néhány színésszel, mert olyan akar lenni, mint amit a másik is csak játszik. Vagy „üdvét” a számítógépnél keresi, miközben átkutatja az internetet mindaz után, amit a világ csak kínálni tud, amihez csatlakozhat, hogy azt utánozza, ami a világban az ő kívánságainak és vágyainak megfelel. Emellett megváltoztatja a külsejét, álcázással és túlzó viselkedéssel.

Tehát mivel nagyon kevés ember éli meg tudatosan életszakaszait, és mivel a legkevesebben győzik le és valósítják meg azt, ami számukra a nap energiájában rejlik, állandóan arra törekednek, hogy visszahozzanak valamit, ami már régóta a múltat képezi. Mivel ezt nem akarják belátni, úgy gondolják, hogy ha álcázzák magukat, akkor bizonyos dolgokat még visszahozhatnak.

Kedves fiatalok, ti is úgy akarotok csicseregni, ahogyan az öregek

generációkon keresztül énekeltek és énekelnek? Vagy a kezetekbe akarjátok venni az életeteket azáltal, hogy az erkölcsstant önmagatokra vonatkoztatjátok, valamint, hogy magasabb etikai és erkölcsi értékeket sajátítotok el? Akkor nem csicseregtek úgy, ahogyan az öregek énekeltek. Akkor általatok és elvgre Isten Szellemének a segítségével létrejön egy értékes keresztény társadalom, amely az életért van, amely mindennap meg is mutatkozik, beleértve a természet birodalmainak életét is. Ezáltal létrejön az egység a végtelenség minden pozitív erejével, és az egyensúly az emberek között. Eltűnik a túlzott gazdagság és a nagy szegénység.

Vegyük szemügyre a mai társadalmat, amelybe a szülők is beágyazódnak, az isteni törvényszerűségek és a természet törvényszerű folyásának tekintetében, így egy betokosodott társadalmat találunk véleményformálókkal és bólogatókkal, úgynevezett felnőttekkel, akik azonban soha nem fognak felnőni, mert ők is utánzóak és bohócok, hogy többé-kevésbé „szalonképesek” maradjanak. Ha a fiatalok azután a korlátokat feszegetik, és kitérnek ezekből a merev kötelékekből, akkor a társadalom csak csóválja a fejét, és néhányan megvetően lenézik azt,

akinek például különös hajviselete van, vagy tarka a haja, vagy esetleg a 70-es évek rongyait, kopott nadrágot, furcsa cipőt és hasonlókat hord. Azonban hogy e mögött mi rejlik, azután aligha kérdez a társadalomfüggő, mert, mint ahogy a természettel szemléltetve elmondtam, nem a megfelelő életciklusát éli, a realitást, hanem az álcázást.

Kezet a szívre, kedves fiatalok: még nem forrtatok ki, éppúgy, mint a társadalomimádó felnőttek. Ezért a sok súrlódás a fiatalok és az idősek között a különböző elképzelések és vélemények miatt. Így jó néhány fiatalember, aki fiatalként lázadt a társadalom és a társadalomimádók ellen, 30 évvel rá konformistává és opportunistává válik, hagyja magát a társadalomba, illetve annak játékszabályaiba és látszaterkölcsebe ágyazni, és egy lesz a sok ember közül, aki az elismerést, a sikert, a hatalmat és a pénzt hajszolja. És tulajdonképpen miért?

Ha elemezzük a fiatalok kívánságait, melyek a tapasztalatok hiányában többnyire nem kiegyensúlyozottak, hanem inkább fantázia jelleget öltenek, akkor felismerjük, hogy a fiatalok, bár jó néhány dolgot meg szeretnének változtatni, de nincsenek tapasztalataik, hogy ez hogyan történhet meg. Sok szülő és sok, magát a társadalommal

eljegyzett felnőtt sem képes „a mindig feljebb jutni” törekvéssel útbaigazítani a fiatalokat, mert önmaguknál sem ismerik azt az életminőséget, amely egy társadalmat stabillá tesz, és minőségileg alakít, úgy, ahogyan arra a közjónak minden életterületen szüksége van. Minden társadalomimádó csak önmagának akar elérni dolgokat a következő elvnek megfelelően: „Mindent csakis nekem – ami a másikkal van, az elvégre nekem mindegy.”

Jóllehet társadalmukban sokat beszélnek a fiatalok munkalehetőségeiről és a fiatalok segítségéről, és talán egyes dolgokat tettek is ebben az irányban, de hiányzik a bázis, amire a fiatalok építeni tudnának. Érdeemes lenne például megtanulni megérteni a fiatalokat és jellemvonásaikat. Érdeemes lenne elemezni, hogy miért háborodnak fel, és miért ellenkeznek külső viselkedésformákkal. Érdeemes lenne azt is megérteni, hogy miért áll össze fiatalokként más fiatalokkal, és hogy később, mintegy 30 év múlva, miért hagyja magát a látszólag mindenhol uralkodó ego-társadalomba sorolni, és feladja a legalább elképzelés formájában létező eszményeket és értékeket, úgy, mint egyenlőség és szabadság, és ő is besorolja magát az évezredek óta uralkodó divatirányzatba, mely így szól: „Én! Én! Én! Mindent csak nekem!”

Sok fiatal hisz a reinkarnációban, és tudatában vannak annak, hogy a különböző jellemvonásokat az emberek vagy örökölték, vagy ezek az előző inkarnációkból magukkal hozott képességek. Mindenki más túlságosan emberi tulajdonságokat hozott ebbe a földi életbe. Az emberekben aktív, túlságosan emberi jellemvonások formálják mind a felnőtteket, mind a fiatalokat.

A fiatalok, úgy, mint a felnőttek is, alávetik magukat, az egyik jobban, a másik kevésbé, a külső egységesítésnek. Mindenki azon a véleményen van, hogy társadalmi értékrendszere a társadalom céljait szolgálná. Ha az egységesítési mechanizmus mögé pillantunk, akkor megérezzük, hogy mi a helyzet. Az ember vagy egy jó nagy szeletet szeretne a társadalom tortájából, vagy „valaki” akar lenni, illetve a pozícióját igyekszik megtartani, és ezt még adott esetben tovább is építeni. A társadalomimádó ritkán teszi fel magának a kérdést, hogy az, amire törekszik, erkölcsös vagy erkölcstelen dolog-e. Egyesek így gondolkoznak: Mindegy, hogy ez hogy van, akár uniformizálás akár nem, a lényeg, hogy a társadalom tortájából a rám eső szelet lehetőleg jó legyen.

Ha ma lennék fiatal, és így átlátanám a dolgokat, valamint tudnék a magasabb etikai-erkölcsi értékek-

ról, akkor biztosan arra törekednék, hogy megtanuljam megérteni és elfogadni embertársaimat, ahelyett, hogy lebecsülném őket, tehát nem helyezném magam mások fölé, hanem embertársam oldalára állnék, ami azt jelenti, hogy jóakarátú és toleráns lennék velem, vagyis alkalmaznám azt, ami már a Hegyi Beszédben is benne van: Amit szeretnél, hogy mások veled tegyenek, azt előbb tedd meg nekik te. Az utánzási divattal biztosan felhagynék, és úgy viselkednék, valamint öltözködnék, ahogyan azt nekem a nemesebb erkölcsi és etikai értékek diktálják. Mai szellemi tudásomnak megfelelően „A hasonló mindig hasonlót vonz” törvény alapján tudatában lennék annak, hogy barátokat is találnék, akik ugyanolyan vagy hasonló dolgokra törekednének, mint én.

Csak az isteni törvényszerűségek tudatában és azok megvalósításával tud a fiatalság egy etikai és erkölcsi szempontból értékes társadalmat felépíteni, ami nem csak magasztos gondolatokat ápol a közjóról, illetve szép beszédeket tart róla, hanem azt aktívan támogatja is mindenki számára, ami azt jelenti, hogy az óriási különbségeknek nem szabadna létezniük a gazdagok és a legszegényebbek között. Egy ilyen fiatal, aki kidolgozza belső értékeit, melyek benne rejlenek minden emberben,

nem fog 30 éves kora körül beolvadni, vagyis nem hagyja magát beolvasztani az ego-társadalomba, mely tele van hatalmi igényekkel, és a jómódúvá válásra való törekvésekkel.

Vessünk még egy rövid pillantást a természetre. A tavasz a fiatalság. Egyetlen levél és egyetlen virág sem fogja önszántából átszínezni magát. Szépek úgy, ahogy vannak. Egyetlen állat sem festeti át a szőrét, vagy változtatja azt meg más módon. Olyan, amilyen, és így szép. Ha a fiatal saját típusának, valamint a benne kialakuló belső értékeknek megfelelően öltözködik, akkor saját fiatalkori erényeit és jellembeli értékeit juttatja kifejezésre. A nyár, az érés, és ezzel a már kezdődő aratás azt az embert szimbolizálja, aki minőségi képességekkel rendelkezik, tehát kifejlődött szakmai értékekkel, melyeket szorgalommal és kitartással sajátított el, valamint a közösségi érzés által, illetve az etikai-erkölcsi értékek figyelembe vételével. Az ilyen emberek aktívak a szakmai életben és gyümölcsöket fognak hozni, valamint nem csak magukra gondolnak, hanem a mindenkire vonatkozó jólétre is. Gazdagok belső tapasztalatokban, és jó jellembeli tulajdonságaik vannak. Többre tartják az igazi közjót a túlzott jólétnél. Az ilyen emberek nem csak beszélnek a közjóról, hanem síkra

is szállnak azért, hogy minden embernek oly mértékben jól menjen a sora, amennyire az egyén arra törekszik, hogy a közjót szolgálja, és azt minőségileg támogassa.

Közülünk mindenki tudja, hogy aki árt a közjónak, az árt saját magának, valamint fokozatosan kizárja magát a közjó fejlődéséből, és csak a saját jólétére épít. Így tesz a mai társadalom. És látható, hogy ez nem maradhat fenn tartósan. Ha egy etikailag és erkölcsileg magasan fejlett társadalmat szeretnénk létrehozni, akkor ennek olyan fiatalokból kell kifejlődnie, akik nem csak lázadoznak tarka hajjal, piercinggel, a hetvenes évek rongyaival és márkáival, melyekkel mindenkinek rendelkeznie „kell”, valamint kopott nadrággal és futócipővel, hanem belső, tehát magas értékeket bontakoztatnak ki, melyek jellemeznek egy erkölcsi alapokra helyezett társadalmat.

Ez pedig támogatja a közjó iránti lelkületet minden emberért, aki valóban a közjó szerint gondolkodik, és a szerint akar cselekedni, és ki akarják fejleszteni képességeiket minőségileg a szakmai és családi életben.

A fiatalember:

Most már néhány dolog kezd világossá válni! Például hogy tünetekkel, melyek azt fejezik ki, hogy „Mi ezt máshogyan akarjuk”,

és lázadással nem lehet jobb világot teremteni, és végső soron magától az egyéntől függ, mit hoz ki életéből. Senki sem tud megváltozni a másik helyett, senki sem tud egy jó gondolkodásmódot az embertársaira ráerőszakolni, vagy magasabb etikai és erkölcsi értékeket.

Gabi, te a lázadó fiatalok társadalommal való ütközéseiről beszélsz. De gyakran a szüleinkkel is ütközünk személyes területeken. Mi úgy találjuk, hogy ők gyakran egyszerűen „nyárspolgárként” reagálnak, és ez furcsa.

A próféta:

Ezzel kapcsolatban most hoztátok, a fiatalokhoz fordulnék, hogy értsétek meg a szüleiteket, nagyszüleiteket. Milyen gyakran lehet hallani a fiataloktól értelem szerint, hogy „a szüleim furcsák, bogarasak, és nem kompetensek a mai fiatalokkal kapcsolatban.” A lexikonban elolvastam, hogy mit jelent a „bogaras” szó. Ott az állt, hogy a „bogaras” szó jelentése: „különösnek vagy nevetségesnek tűnő szokásokkal, vagy elvekkkel rendelkező, és azokhoz makacsul ragaszkodó, sajátságos, bolondos, örült.”

Ha a mai jólétben élő generációt össze tudnátok hasonlítani a korábbi nemzedékekkel, akkor a szüleitek, illetve a nagyszüleitek iránt

nagyobb megértéssel lennétek. Nem minden szülőt vagy nagyszülőt vehettek egy kalap alá azzal, hogy „bogaras”, mert a korábbi generációkban, amelyekben a nagyszületek és a születek serdülőkorúak voltak, egészen más szokások uralkodtak. Pont a nagyszületek idejében kötelező és szigorú etikett uralkodott; bizonyos dolgokat nem volt szabad, más dolgokat pedig kötelező volt tenni. A fiatalok számára akkoriban nem volt pardon, hanem az „ember ezt teszi” és „ezt nem teszi” elvek uralkodtak, például a gyakran túl magas szintre tűzött asztali szokásokkal kapcsolatban, vagy, hogy hogyan kell társaságban viselkedni, ahol bizonyos kifejezőmódokhoz szoktak. A gyerekek számára sok mindent előírtak. A fiatal fiúknak, amikor felnőtteknek köszöntek, és néhány esetben a vele egykorúak előtt is meg kellett hajolniuk, a lányoknak pedig pukedlizniük kellett. Vasárnapra meghatározott cipők és ruhák voltak, melyeket a munkanapokon nem volt szabad viselni. Az akkori szülők szigorúan ügyeltek a gyerekeikre, arra, hogy kikkel érintkezzenek, és hogy a házasság előtt kapcsolatot ne ápoljanak.

A gyerekeknek és még a fiataloknak is a legtöbbször kis személyes szabadságuk volt. Általában szófogadóknak és jóra valóknak kellett lenniük, vagyis alkalmazko-

dóknak. Az élet a gyermekkortól a felnőttkorig sokszor telis tele volt szigorral, merev előírásokkal és tiltásokkal, melyekkel a gyerekek a rokonok és a barátok előtt díszpéldaként csillogtak.

Az akkori generációk szülői maguk nem mindig voltak olyan kifogástalanok, mint ahogyan a gyerekeiket nevelték. Amit ők titokban megkívántak, azt sokszor tiltották a gyerekeiknek, akiknek magától értetődően engedelmeskedniük kellett, és ezt messzemenően meg is tették. A saját viselkedésükből vezették le gyakran gyermekeik nevelését.

A ti születeknél többnyire már nem olyan formálisan és mereven mentek a dolgok, mint a nagyszületek esetében. De egyúttal ők is megkapták, ahogyan ti mondanátok, az elmúlt generációk mogorva sugallatát. Tehát a nagyszületek és a születek magatartását globálisan nem nevezhetitek „bogarasnak”. Viselkedésüket az akkori nevelés formálta, amely alól az egykori fiatalok némelyike biztosan ki is vonta magát, a hozzátartozók ijedelmére, mert kínos volt a „fekete bárányok” léte a családban. Biztosan be tudnak számolni a nagyszülők és a szülők is arról, hogy hogyan mentek egyik csintalanságból a másikba, hogyan tettek meg bátran olyan dolgokat, amiket nem lett volna szabad. Ezek

azonban kivételeknek számítottak az akkori polgári társadalomban.

Ti fiatalok beleszülettetek az úgynevezett gazdasági csoda virágkorába, egy társadalomba, amely az etikai és erkölcsi alapelveket – az etiketről és a különös viselkedésekről egyáltalán nem is akarok beszélni – messzemenően elveszítette. A ti szüleitek ugyan ebbe a gazdasági csodába beletartoztak, de szüleik nevelték őket, kiknek normái döntően formálták őket. Gyakran az egész földi élet során többé-kevésbé megmaradnak azok a viselkedési programok, amelyek a gyermek- és fiatalok között kialakulnak. Az idősebb generációból sokan nem tudják megérteni a mai fiatalok viselkedését, akik a gazdasági csoda által egy óriási generációs ugrást vittek véghez, mert az idősebbekben még mindig a saját gyermek- és fiatalkori nevelésüknek a képe az élő. Sokszor ezekből a bevésődésekből kiindulva nevelik gyerekeiket, és az akkori idők mércéjével és normáival akarnak hatni rájuk, fiatalokra.

Ha közületek sokan nem tartjátok kompetenseknek a szülőket a mai fiatalsággal kapcsolatban, úgy azt fontoljátok meg, hogy nem egyszerűen csak a tapasztalat hiányáról lehet-e itt szó. Szüleitek az életstílusotokon nem tudnak ki-

igazodni, mert „korábban minden más” volt. Sok szempontból nem tudnak titeket megérteni, mert sok olyan dologban nincs tapasztalatuk, ami számotokra ebben a virágzó nemzedékben magától értetődő. Mivel a szülők a generációs ugrás miatt bizonytalanok gyermekük nevelésében, olykor hevesen vagy régiesen reagálnak, pont az ő gyermek- és ifjúkori emlékeiből és tapasztalataikból kifolyólag.

Mi lenne, ha ti fiatalok beszélgetnétek arról, és megjelenítenétek magatoknak, hogy ellentétben veletek, szüleitek nem a jóléti társadalomban nőttek fel? Beszéljétek arról, ha szeretnétek, hogy a szüleiteknek gyermek- és fiatalkori éveikben egy túlságosan szigorú és szabályszerű nevelést kellett megtapasztalniuk, amelyből mindenestre ők titokban olykor ki is törtek. Megtettek dolgokat, amelyek éppenséggel nem voltak mindig ártatlanok és veszélytelenek, amiktől a szüleik biztosan ki is készültek volna, ha tudomást szereztek volna róluk.

A parancsolóan szigorú nevelésből való fiatalkori kitöréseikről való emlékek és tapasztalatok is kihatnak a ti nevelésetekre abban a titkos szorongásban, hogy ti is viselkedhettek úgy, mint ők akkoriban. A szülők félelme és aggodalma gyakran abból az igyekezetből

is adódik, hogy titeket a bajtól megóvjanak. Autóitok és motorjaitok, melyek egyre jobban száguldanak, szintén okot adnak szüleiteknek a nyugtalanságra. Aggódnak az egészségetekért és az életetekért.

Néhány szülő visszatekintve sajnálkozik, hogy fiatalsága be volt árnyékolva előírásokkal, az engedelmesség kényszerével, korlátozásokkal, tiltásokkal, vagyis parancsoló nyomással. Örülnek annak, hogy felnövekvő fiaiktól és leányaiktól ilyeneket ők már nem várnak el. Mások viszont irigylik a fiatalok szabadságát.

Ezekkel a szavaimmal megértést szeretnék bennetek ébreszteni szüleitek iránt. Talán a más fiatalokkal és szüleitekkel való beszélgetésekből megtanuljátok megérteni őket. Akkor talán azt is megértitek és át tudjátok élni, hogy miért olyanok, ahogyan most reagálnak. Őszinte törekvéssel mindkét oldalról, mindenekelőtt a ti részetekről, fiatalok, akiknek saját képzeletvilágotok van, sok előítéletet meg lehetne szüntetni, például hogy a szülők a „bogarások” és a „hózzá nem értők”, és ez segíthet nektek, hogy saját magatokat és szüleiteket annak lássátok, amik vagytok: fiatalabb és idősebb testvéreknek, akik együtt mennek ezen a földi életen keresztül, és sok pozitív dolog által egymással kapcsolatban állnak.

Ha majd szüleitek az élet őszé-

ben járnak, és ti felnőttek lesztek, dolgoztok és esetleg már saját családotok is lesz, akkor fogja némi-lyik szülő azt mondani: bárcsak ne reagáltam volna olyan hevesen, amikor fiaim és lányaim a serdülőkorban voltak, bárcsak ne mondtam volna bizonyos dolgokat, bárcsak ne kényszerítettem volna rájuk ezt vagy azt! Visszapillantva azonban néhány felnőtt is felismeri, hogy ez aligha történhetett volna máshogyan, mint ahogyan megesett. Én akkoriban olyan voltam, és a gyerekek is csak olyanok voltak. Talán valamelyik szülő csendben azt gondolja: végül is hasonlóak voltak ahhoz, mint amilyen én voltam.

A fiatalember:

Mindezt majd még jól átgondoljuk, és beszélgetni fogunk erről.

Egy további kérdés: Ha az ember követi a médiát, akkor azt láthatjuk, hogy a fiatalok mindennapjai a „szex, a drog és a rock'n roll” körül forognak. Sok dolgot mi is teszünk – többé vagy kevésbé – anélkül, hogy jobban elgondolkodnánk, és néha valóban örömet szerez nekünk, ha „kirúgunk a hámból”. Hogyan vehetjük észre azt, hogy mi számunkra a helyes?

A próféta:

Már beszéltünk a társadalomról,

amely, ahogyan röviden említettem, az etikai és erkölcsi normáktól eltávolodott. Miért van ez így? Aki a mai társadalomról, az emberiség egész „pro és kontrájáról”, az extrém fejlődésről a kutatások és a technológia terén, a tömegmédiák különféle aktivitásairól, valamint a kicsapongásokról, mint például a szex, drog és „rock’n roll”, a pénzszerzésről, gyilkosságokról és szexuális bűntényekről valamint hasonlókról hosszabb időn keresztül elgondolkodik, és mindezeket megvilágítja Jézus, a Krisztus tanításának szemszögéből, és látja, hogy a fiatalok mindennek ki vannak szolgáltatva, és őket is behúzzák ezekbe, az eljut a felismeréshez, hogy a fiataloknak az elmúlt generációkban nem voltak példaképeik. Az egyének generációról generációra a tömeghez igazodtak, a tömeg pedig a gazdagokhoz. A gazdagok közül sokan kicsapongó, a pénz és a hatalom által meghatározott életet éltek és élnek hasonlóan ahhoz, ahogyan ez a sok úgynevezett „fejlett kultúrában” a széthullás előtt mutatkozott. Aki a szájára veszi a szavakat: „keresztény vagyok”, sőt „én egy keresztény felsőbbség, például bíboros, püspök, plébános, pap vagyok” stb., annak példaképnek is kellene lennie, vagy legalábbis jó példának a keresztény tanítás, a Názáreti Jézus tanításának meg-

valósítására. Azonban a legtöbb keresztény felsőbbség a szellemi-etikai alapértékeket – melyeket nekünk a Názáreti Jézus tanított –, saját maga sem követi, hanem az úgynevezett keresztény egyházukból hatalmi szervezetet hozott létre sok üres fecsegéssel, amely sok egyházi engedményt rejt a gazdagok számára. Ezért az úgynevezett lelkipásztorok elveszítették az áttekintést a keresztény normákat illetően, melyeket nekünk a Názáreti Jézus tanított, és ezzel elveszítette a keresztény értékekkel való kapcsolatot nyájuk is, amely az ő követőikből áll, és magukat katolikusoknak vagy protestánsoknak nevezik.

A mai társadalom a korábbi „fejlett kultúrák” hanyatlásának alacsony színvonalára került, hogy széthulljon, mint egykor Róma és Babilon.

Ha az ember többé nem rendelkezik etikai-erkölcsi értékekkel, akkor alapszükségeit a hatalom, a tekintély, a gazdagság, valamint a testi kielégülés alkotják a szex, a dőzsölés, az iszákosság által – egészen a drogfogyasztásig. Ily módon az ember sokszor már képtelen megérezni, hogy mi helyes és mi helytelen.

Apropó, érzések: Ha egy társadalommániás embert megkérdezel, hogy mi az érzés, akkor talán

azt a választ fogja adni, hogy az érzés nem valami modern dolog. Ki kell kapcsolni, hogy az életet zavartalanul élvezhessük. Éppen az érzés azonban – és ne keverjük össze az érzelgősséggel – egy értékes adomány; ez lelkiismeretünk mérlege, melynek segítségével eldönthetjük, hogy mi helyes, és mi helytelen.

Aki az érzéseit kikapcsolja, annak minden helyes. Akár ha két vagy három különböző partnere van minden héten, akár házasságtörés az vagy sem, akár ha a másik miatta nyomorog és szenvednie kell, vagy még tönkre is megy – az a fontos, hogy a drogok megvannak, hívják azt szexnek, falánkságnak, iszákosságnak, hatalomnak, erőszaknak, kapzsiságnak, csalásnak és ámításnak, vagy legyen szó egy dohányszerről a megfelelő dózisban. Ha az ember szemügyre veszi a tömegmédiát, a filmeket és a televízió műsorait, egy kis távolságot tartva, akkor felismeri, hogy a legtöbb gyilkosságról, csalásról, szerelemről és szexről szól. Miért vált társadalmunk etikailag és erkölcsileg ilyen színvonaltalanná? Mert a társadalomban mindenki csak saját magára gondol, vagy a saját hittegyetére, pártjára, a saját tőkéjére, a saját élvezeteire és javaira. Tehát mindent csak a személyes jólétére fordít.

Hogy a felebarát hogyan érez,

és hogy jól van-e, az az egyén számára sokszor mindegy: hogy a felebarát csekély vagyonával boldogul-e; hogy hogyan megy a sora a férfinak vagy nőnek, aki a gyerekekkel egyedül maradt, mert a partner más szerelmi kalandokba bonyolódott; hogy mi fog történni a fiatalokkal, akik a drog befolyásától szenvednek; hogy mi fog történni azzal a családdal, amelyiknek el kell hagynia a házat és a kertjét, mert a lakbért többé már nem tudja kifizetni; vagy hogyan megy a soruk a munkanélkülieknek és a szociális segélyben részesülőknek... Mindenkinek minden mindegy, a lényeg, hogy az egyén a „jó” oldalon álljon, mégpedig a tettesek és nem az áldozatok oldalán. Ha a politikusok „szociális” szavakat mondanak is, a segélyben részesülők egyre jobban szenvednek a „szociálisan jóindulatúak” között.

Jézus, a Krisztus azt tanította nekünk – és ezt kellene élniük és tanítaniuk az állítólagos példaképeknek is, mint például a bíbrosoknak, püspököknek, plébánosoknak és papoknak –, hogy: Ismerd fel hibás magatartásodat és bűneidet, bánd meg ezeket és kérj bocsánatot, valamint bocsáss meg felebarátodnak, aki vétkezett ellened. Tedd jóvá hibás cselekedeteidet, ha még lehetséges, és a felismert bűnt többé ne kövesd el. Aki

hisz Jézusban, az lépésenként be is fogja ezt tartani, és keresztényként tudatosítja, hogy a hibás magatartást meg kell tisztítani, beleértve mindenfajta szenvedélyt, a szexuális vágyat is.

A kicsapongó szexualitás, a gyerekek meggyalázása, az erőszak, a lopás, a kábítószerelés mindig arra mutatnak, hogy az ember a problémáit már nem tudja megoldani. Minden lélek előző inkarnációiban, tehát egy másik földi úton emberként, többé vagy kevésbé ilyen és hasonló kicsapongásokat dédelgetett gondolataiban, vágyaiban vagy tetteivel is, és ha ezeket a túldoldali világokban nem tisztázta, akkor ismét magával hozta jelenlegi földi életébe. Ahelyett, hogy ezeket a torzszüleményeket, az ego vágyait most Jézus tanításai szerint annak gyökerében felismernék és megtisztítanák, vagyis az illető többé nem tenné ezeket, nem csak, hogy tovább ápolja, hanem sokszoros túlkapásokkal ki is éli.

Ha ezeket az elfajzott dolgokat egyfelől gondolati képek által, illetve különböző más módokon – az adott tárgyra is kivetítve – űzzük, akkor szenvedélyprogramok jönnek létre, melyek az embert irányítják, valamint érzéketlenné és lelkiismeret nélkülivé teszik, aki azután hajlamait különféle módokon éli ki, legyen szó kapzsiságról, hataloméhségről, a pornográfiától

való függőségről, az extrém nemi vágyról, a gyerekek megerőszakolásáról, tehát mindazokról az elfajzott dolgokról, melyek egy társadalmat romba döntenek.

A fiatalember:

Felmerült bennem a kérdés: Mit nevezünk normálisnak, és mit szenvedélynek? Hol a határ? Hogyan ismerheti fel az ember azt, ami benne rejlik? Leírnád ezt kérlek pontosabban?

A próféta:

Mik a szenvedélyprogramok? Kezdjük például a normál szexualitásnál, egy egészen normális pohárka bornál, a napi egy, két, három, négy, öt cigarettánál. Ha a munkahelyen, a barátok közt vagy a családban kisebb vagy nagyobb nehézségek jönnek, és ezeket nem oldjuk meg, akkor ezeket újra meg újra mozgásba hozzuk gondolatainkban. Ezáltal megnő a „nehézség” energiatartománya. Problémává válik, ami minket nemcsak bensőleg tart mozgásban, hanem naponta fogva tart gondolatilag. Mivel nem beszélünk róla, hogy megoldódjon, kihajt tudatalattinkból, és így óriási nyomást gyakorol ébertudatunkra.

Gondolkozunk és gondolkozunk. A gondolatok mindig a probléma körül keringenek. A nyomás egyre nagyobb lesz, és lökést ad

normális életszokásainknak. Egyszer csak a napi három cigarettából tíz lesz. A normál testiség elkezd nyomulni, és egy szexuális célpontot keres magának. Az ember, aki e nyomás alatt áll, meg akar nyugodni, el akar lazulni. Eddig két pohárka bort, vagy két korsó sört ivott naponta, most viszont egy egész üveg bor után nyúl, esetleg nagyobb alkoholtartalmú italokhoz, vagy naponta több üveg sört iszik.

Ha a probléma erősödik, és még több probléma adódik belőle, például a munkahelyről kiindulva áttevődik a családra is, vagy a családból kiindulva a munkahelyre, vagy a baráti körből indulva a családra és a munkahelyre, akkor a nyomás egyre nő. Az érintett szabadulni akar tőle, és ahelyett, hogy a gyökerét keresné a bajnak, ami a munkahelyen, a családban vagy a baráti körben támadt, rövid időre eloldja magát ettől a feszültséggel teli mezőtől azáltal, hogy ellazul, és egyidejűleg elkábítja magát a fokozott dohányfogyasztás által, az egyre gyakoribb szexualitás és az alkohol révén. Így jönnek létre az élvezet- és szenvedélyprogramok, melyek, mivel állandóan mozgásban vannak, meggyökereszkedtek az érintett tudatalattijában és a lelkében is.

Ha a tudatalatti már annyira teletöltött, hogy uralja az ébertudatot,

vagyis önállósította magát, akkor az élvezet- és szenvedélyprogramok hajszolttá válnak. Az ember azután egyre hajszoltabban növeli szenvedélyei potenciálját. A dolog sokszor odáig fajul, hogy ezeknek a szenvedélyeknek többé nem tud megálljt parancsolni. A további hajtások azután lehetnek: lopás, kábítószer-függőség, brutalitás, erőszak alkalmazása gyermekeknél, vagy a szexualitás során, és így tovább.

Ami kicsiben kezdődött egy nehézséggel, amit kezdetben tulajdonképpen még könnyen meg lehetett volna oldani, ha az ember beszélt volna róla, és megtalálta volna világosan a saját részét, továbbá ha megtalálta volna a dolog gyökerét, és azt megtisztította volna, az most szinte lavinává vált, amely letarolta és kényszercelemekre készítette.

Milyen gyakran hallani: egyetlen eset nem számít. De egy egyszeri alkalom is túl sok lehet akkor, ha az ember a szenvedélyeket olyan sokáig ápolta gondolataiban és gondolati képekben, míg végül erőteljesen kitörtek, és letarolták az embert úgy, hogy az elvesztette az ellenőrzést cselekedetei felett. Az isteni világ megadta a segítséget ahhoz, hogy sóvárgásaink ne váljanak szenvedélyekké. Azt tanította, hogy ne ápoljuk vágyainkat gondolatban és gondolati

képekben sem, hanem elemezzük őket: Honnan jön a nyomás és az unszolás? Milyen családi, társadalmi, szakmai vagy iskolai gondok, az egyén mely gyengeségei okozzák – mind bizonyos mértékben – a problémákat? Fel kellene tennünk magunknak a kérdést: mit nyerünk, ha hagyjuk, hogy a szenvedélyekből függőségek legyenek, azáltal, hogy folyvást ápoljuk őket.

Az isteni világ nem azt tanítja nekünk, hogy a vágyak és sóvárgások képszerű vagy akár tetteges kiélése ellen küzdjünk, hanem azt, hogy a sokszor alacsonyrendű viselkedés okait, vagyis a gyökerét kutassuk ki és szüntessük meg. Rámutat arra, hogy a túlzott szexualitást, a falánkságot, az iszákosságot, a drogfüggőséget, vagy bármilyen más szenvedélybetegséget nem kell a sors által adotttnak venni, és azzal élni. A szellemi világ sokkal inkább azt mutatja nekünk, hogy még a megvalósításra való unszolás előtt, tehát még mielőtt a sóvárgásból függőség lesz, mérlegelnünk kellene a dolgot „fejünkben”, mert a baj először a fejben székel, vagyis az ébertudatban. Tehát tudatosítanunk kellene, hogy a dolog mi felé hajt minket, és hogy az mit hozna nekünk.

Nem kellene tehát átadnunk magunkat az unszó vágyaknak és szenvedélyeknek, és ezzel hagyni, hogy azok megtörténjenek,

hanem meg kellene keresnünk a dolog gyökerét, hogy megszűntethessük. Ennek gondolatainkban, így tehát képekben kellene végbemennie bennünk. Ha átvilágítottuk és mérlegeltük az adott helyzetet, és felismertünk valamit a hajlam alapjául szolgáló gyengeségek és téves viselkedések közül, és ha esetleg azt is észrevettük, hogy hol terheltük meg magunkat bűnökkel, vagy esetleg még mit nem bocsátottunk meg, és ezt most megtisztítjuk, akkor felismerjük, hogy a téves magatartás helyett a jövőben hogyan kellene viselkednünk. Döntésünkéből, hogy extrém kívánságunkat többé nem tesszük, illetve nem éljük ki azonnal, olyan elhatározások születnek, hogy etikusán, erkölcsösen fogunk cselekedni, és ha ezeket az új elhatározásokat építjük és erősítjük azáltal, hogy folyvást ezekre gondolunk, és ezeket igeneljük, akkor egyre inkább bejutnak tudatalattinkba is. Ez azt eredményezi majd, hogy a test egyre inkább felveszi a pozitív, építő erőket, és akkor eltűnik az, amit a bűnök már esetleg elkezdtek kialakítani. Így az ember felszabadulhat szenvedélyei alól.

Aki átadja magát szenvedély- és vágyprogramjainak, és ezeket folyvást kiéli, az ezeket a mechanizmusokat táplálja tudatalattijába. Ezek pedig idővel a test automatikus, önálló irányítóivá válnak

a tudatalattiban. Az ember ezek után már alig gondolkozik, és csak hagyja, hogy a dolgok megtörténjenek, mert az érzés, vagyis a lelki ismeret, mely mérlegel, már ki lett kapcsolva. Az ilyen ember azután kényszeresen cselekszik.

Törekednünk kellene tehát arra, vagyis ébereknek kellene lennünk, hogy ilyen és hasonló gondolatokat – vágyakat és szenvedélyeket – ne ápoljunk túl sokáig értelmünkben, vagyis az ébertudatunkban, miközben gondolkodunk és gondolkodunk, vágyakozunk és vágyakozunk, és sok mindent elképzélünk képekben.

Tudjuk, hogy minden folyamat egészen a kényszercselekvéseig a fejben, vagyis az ébertudatban kezdődik. Az embert a megfelelő tévé- és videoprogramok, vagy más érzékszervi benyomások is ösztönzik arra, hogy bizonyos tartalmakat helyezzen gondolataiba, ami azonban azt jelenti, hogy ugyanolyan vagy hasonló hajlamokat hozott magával. Ha most az ember ezeket a veszélyes, törvénytellenes érzéseket és gondolatokat önmagában mozgásba hozza, és hagyja, hogy azok teret nyerjenek, akkor a tudatalatti felveszi ezeket az energiákat, melyek azután a test működését ennek megfelelően irányítják. Ha az ember erősíti ezeket a törvénytellenes, vagyis bűnös

energiakomplexumokat azáltal, hogy folyvást ezekkel az érzésekkel, gondolatokkal, képekkel és vágyakkal foglalkozik, akkor ezek egyre inkább elhatalmasodnak rajta, és végül önállóan irányítják a tudatalattin keresztül, és arra hajtják, hogy ezeket kiélje anélkül, hogy ébertudatával kontrolálni tudná magát.

Állandóan halljuk, hogy az ilyen unszoló hajlamokat kiéltő embereket elítélik, és évekig, évtizedekig fogva tartják. Kedves Martin, gondold, hogy ez által a tudatalatti kiürül? Gondolod, hogy ily módon az illető meggyógyul, vagyis eredményes, pozitív életmódot épít ki, etikai-erkölcsi értékekre tesz szert? Mivel fogsága idején tartózkodási helyén a tévében továbbra is vágy- és szenvedélyprogramjaival találkozik, melyek továbbra is ingerlik, így ha évek, évtizedek múlva elhagyja a fogdát, vajon meggyógyultan távozik, vagy inkább féltő, hogy ismét ugyanolyan vagy hasonló dolgokat fog elkövetni, mint korábban? A fogva tartás egy szükséges intézkedés lehet, azonban az ébertudatra és a tudatalattira tett célzott hatások nélkül, melyek azt szolgálnák, hogy ezek a magukat önállósított programok megszűnjenek, az illető ritkán gyógyul meg.

A fiatal:

Szerintem szuper, hogy ezt ilyen világosan elmondtad, Gabi. Én legalábbis most majd vigyázok magamra, hogy azonnal észrevegyem, ha valami egy bizonyos irányba hajt. Nem szeretnék szenvedélyekbe, vagy kényszeres cselekedetekbe csúszni. Másképp képezem el az életem, egészen mást határoztam el.

A próféta:

Azt mondtad: „Másképp képezem el az életem, egészen mást határoztam el.” Ezzel egy magasabb életcél szólítasz meg, melyet kitértél magadnak. A megfelelő tartalmakból álló tiszta cél lényeges, ha egy magasabb cél felé való fejlődésre szeretnénk törekedni, valamint arra, hogy jellemesek legyünk, és benső értékekkel rendelkezünk. Csak akkor lehetséges a tudatos evolúció, a fejlődés, ha egy világos célt jelölünk ki magunknak, melyhez igazodhatunk.

De térjünk vissza a témához. A „drogokról és a rock’n rollról” beszéltél. Lenne hozzád most egy kérdésem: Miért ne lehetne már egyszer rock’n roll drogok nélkül? Miért fogyaszt olyan sok fiatal kábítószeret? Mert sokan többé már nem uraik saját vágyaiknak, gondolataiknak és szenvedélyeiknek, vagy, mert mértéktelenül

csalódtak a társadalomban, amikor elképzeléseiket és vágyaikat nem tudták megvalósítani. Egyesek azután drogokkal kábítják magukat, míg függővé nem válnak, mások pedig csak ütnek-vágnak maguk körül, rombolnak. Azonban mindennek megvan az oka.

A fiatal embereket helyes módon be kellene fogadni a társadalomba. Azonban az olyannyira el van foglalva önmagával, hogy a fiataloknak csak parancsol, és nem szán rá időt, hogy megtanulja őket megérteni. A fiatalok elképzelései és véleményei, és ezt biztosan te is belátod, sokszor irreálisak. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a társadalomnak egyszerűen el kellene utasítania ezeket a még ki nem forrt vágyakat. Mindenben benne van egy darabka igazság, egy darabka értelem. Vagyis a fiatalok elképzeléseinek és véleményeinek alapértékét kellene felismerni, vagyis kidolgozni azok értelmét, hogy megértsük a fiatalokat, és hogy támogassuk őket abban, hogy pozitív aspektusaikat és értékeiket erősítsék, és ezekre építsenek. Így kívánságaikból ki-fejlődhetne az, ami jó, ami építő, ami növekedni tud, és fokozatosan ők is beilleszkedhetnének elképzeléseik és véleményeik értelmes értékeinek megfelelően egy jó társadalomba, melynek etikai-erkölcsi értékei vannak.

Azt kérdezed tőlem, hogyan lehet felismerni, hogy az etikai-erkölcsi értékek mit kívánnak meg?

Azt kérdezném: Mi lényeges ahhoz, hogy értékes, etikus, erkölcsös életet élhessünk? Először is fontos lenne, hogy megkérdezzük magunktól: Mit akarok egyáltalán? Más akarok lenni, mint a tömeg? Vagy tömegfüggő akarok lenni, aki hagyja, hogy a tömeg magával sodorja anélkül, hogy tudatában lenne annak, milyen csordához is tartozik?

Ha magasabb etikai-erkölcsi értékekre szeretnél törekedni, akkor fejben, vagyis az értelemmel át kellene gondolnod azt, ami pillanatnyilag mozgásban van benned, és egyidejűleg gondolatban végig kellene játszani a kérdéssel: Mit hoz ez nekem? El akarok merülni az értelmetlenül hajszolt és hajszoló tömegben, a „társadalomban”? Vagyis a kor, a világ, és a világi dolgok áramlatával akarok úszni, és a homokból profitálni, ami a partra vetődik? Vagy független, jellemerős emberré szeretnék válni, illetve lenni, aki képes arra, hogy benső, nem öncélú – vagyis önzetlen – értékei kimunkálásával sziklává váljon az emberi társadalom viharos hullámaiban? Tehát elhatározom-e már ma a magasabb társadalmi normákat, és akarok-e ezzel olyan emberré válni, illetve olyan ember lenni, aki tudatának

megfelelően azt mondhatja: Ami a mai társadalomban megszokott, az nem felel meg az én értékrendemnek.

Ez nem jelenti azt, hogy el kellene nyomnod magadban, ami hajt: legyen az a szex, a drog, a rock'n roll, vagy az uniformizált „maskarák”, és a divat, melyekről beszéltél. Ez nem lenne helyes. Amit elnyomunk, az nincs megszüntetve, csak félre lett tolva. Egy gyenge órában pedig visszatér, és ránk tör, mint egy járvány. Ekkor betegesen szenvedélyesek leszünk, és földi életünk gyepelője kicsúszik a kezünk közül. Én csak azt tudom neked tanácsolni, hogy építsd le azt, ami unszol, amit a keresztény tanítás bűnnek nevez, és amit túlságosan emberinek, gyengeségnek, hibának és téves magatartásnak is nevezhetünk, tehát találd meg a vágy unszolásának és nyomásának gyökerét, hogy aztán ezt a gyökeret eltávolíthasd.

Nem arról van szó tehát, hogy egyszerűen csak nemet mondj mindarra, ami szenvedélyként jelentkezik benned, hanem hogy határozottan igent mondj magasabb etikai értékekre, és hogy egy valóban keresztény életre határozd el magad, mely megfelel Jézus, a Krisztus tanításának. És ebben az Isten-Krisztus-Szellem, aki mindannyiunkban lakik, segítene neked akkor, ha szeretnéd, mert a

keresztény élet számára meg van írva: Kérj, és adatik; keress és találasz; kopogtass és megnyitattik. Tehát ekkor segítséget kapsz ahhoz, hogy a túlságosan emberit fokozatosan leépítsd, és hogy egy keresztény életet építs ki etikai-erkölcsi normákkal. Így többé nem vagy hajszolt ember, hanem a keresztény társadalomért élsz, amely biztosan el is jön, mert ennek az egó-mániás kultúrának a bukása már látszik.

Nehezen találsz meg a helyes irányt akkor, ha embereket, vagy egyházi tisztségviselőket követsz, akiknek igazából keresztény példaképeknek kellene lenniük. Ha szeretnél, akkor igazodj Jézus életéhez, amely nem volt egyszerű. Neki is megvoltak a maga küzdelmei. És hogy Ő ezeket hogyan állta ki, annak biztosan utánajárhatsz néhány jó szellemi könyvben.

A fiatal:

Gabriella, ezek olyan válaszok kérdéseinkre, melyekkel kezdeni is tudunk valamit.

Amit a szellemi értékekkel kapcsolatban mondtál, az érdekel engem, szívesen megtudnék többet is ezekről. Hogyan néznek ki konkrétan? Hogyan tudjuk ezeket egyenként kialakítani, megerősíteni, és így tovább?

És: Hogyan tudom fiatalember-

ként kidolgozni a saját értékeit, illetve új értékeket anélkül, hogy a felnőttekhez igazodnék?

A próféta:

A magasabb etikai-erkölcsi értékek iránt érdeklődsz? Kezdjük a legkisebb dózissal, hogy azután növeljük.

Tanuld meg meghallgatni embertársaidat, és őszinte választ adni nekik. A beszélgetések során ne tartsd magad olyan fontosnak. Ne akarj mindent jobban tudni másoknál, hanem mérlegeld, hogy valóban felnőttél-e a kérdéshez, és hogy válaszoddal tudsz-e segíteni, és másokat szolgálni.

Testedet tartsd tisztán. Törekedj arra, hogy tiszta és rendezett ruhát viselj.

Embertársaidat nyílt gondolatokkal és szavakkal köszöntsd, és légy tudatában annak, hogy te is azt szeretnéd, hogy nyílt és tiszta tekintettel köszöntsenek.

Ha az iskolában vagy a munkahelyeden vagy, akkor ne csinálj viccet tanáraidból, feletteseidből, de osztálytársaidból, kollégáidból se. Szeretnéd, hogy mások rajtad nevessenek?

Igyál és egyél mértékletesen, és tudatosítsd, hogy amittáplálékként és italként magadhoz veszel, az a Teremtő adománya embergyermekének a Földanya által. Bánj jól az állatokkal, a növényekkel,

az egész természettel, vagyis ahhoz hasonlóan, ahogy szeretnéd, hogy veled bánjanak. Mert a természet minden formája érez és érzékel, mert önmagukban hordozzák az életet, az érzést és az érzékelést. Légy tudatában annak, hogy a Földanya adta testedet. Aki becsüli önmagát, és testét tisztán tartja, az értékeli és becsüli a Földanyát is. Az ilyen ember nem fog tudatosan fájdalmat okozni sem az állatoknak, sem a növényeknek. Becsülni fogja az ásványokat is, és nem zsákmányolja ki őket.

Ha találkozol valakivel – akár az ismerősöd, akár nem – ne becsüld le, mert amilyen ő éppen, az a pillanatnyi tudatállapotának felel meg, ez az ő személyisége. Amilyen az adott ember, úgy gondolkozik és él, olyan a személyes képe, melyet gondolataival és vágyaival rajzol. Így mutatkozik neked és embertársainak, így is öltözködik, így alakítja lakását, így él és viselkedik benne. Minden ember más, különbözik a többi embertől. Ezt a másságot az egyén tudatállapotának nevezzük. Te is más vagy mint a többiek, az embertársaid. Neked is megvan a tudatállapotod, és neki is. Melyik a „helyes” a kettő közül? Az isteni törvény szerint egyik sem, mert mindenki saját bűnös tulajdonságait mutatja, azt, amit elraktározott, ami fogva tartja. Ezért mindenki csak a saját

téves magatartásából beszél, ítélt és ítélkezik, és így a saját maga bírójává válik. Jézus azt mondta ezzel kapcsolatban: „Ne ítéljetelek, hogy ne ítéltessetek. Mert ahogyan ítéltetek, úgy ítélnék titeket is, és amilyen mércével mértek, olyannal mérnek nektek is.”

Ne küldj embertársaid felé gyűlölettel és irigységgel teli gondolatokat, mert te sem szeretnéd, hogy mások ezt tegyék neked.

Hagyd meg embertársaid szabadságát. Ne kényszerítsd őket arra, hogy azt tegyék, amit te szeretnél, vagy amit magad is megtehetnél.

Segítsd felebarátodnak, ha észreveszed, hogy segítségre van szüksége, és segítséget kér tőled. De ne keresd a feltűnést. Segíts teljes szerénységben, és ne követelj tőle köszönetet sem.

Ne hatolj be felebarátod templomába, az ő szférájába azáltal, hogy meg akarod őt változtatni olyanná, amilyennek gondolod, hogy lennie kéne. Változtasd meg saját magad, és becsüld saját életedet, akkor tisztelni fogod felebarátod életét is.

Ha megismeresz egy barátot vagy barátnőt, úgy kérdezd meg magadtól, milyen célból? A szexualitás a cél, hogy kielégüljenek unszólagó vágyaid? Ha igen, akkor kérdezd meg magadtól, hogy hogyan éreznéd magad, ha e célra használnának téged?

Kedves Martin, az új értékek, a szellemi értékek, ahogyan nevezed őket, mindig az ősrégi értékek, melyeket minden isteni írás mutat, és amelyeket Jézus, a Krisztus átfogóan tanított és élt. Ezek az örök, isteni törvényszerűségek e Föld számára. Különösen a Hegyi Beszédben adott nekünk a Názáreti Jézus oly sokat! Ha követjük az Ő egyszerű tanítását, úgy látjuk magunk előtt az utat a magasabb rendű élet felé.

Jézus például azt tanította nekünk: *„Ne ítéljétek, hogy ne ítéltessetek!”* Ítélni azt jelenti, hogy másokat gondolatban vagy szavakkal elítélünk, vagy lebecsülünk anélkül, hogy az ítélő tisztában lenne a saját részével. Milyen gyakran hallani: *„Nem vagyok vétkes ebben és ebben a helyzetben.”* Vagy: *„Nem vagyok hibás.”* Jézus azonban mást tanított a gerendával és a szálkával kapcsolatban. Azt mondta: *„Miért nézed a szálkát fivéred szemében, és nem veszed észre a gerendát a magadéban? Vagy hogyan mondhatod fivérednek: Állj, ki akarom venni a szálkát a szemedből? És lásd, közben gerenda van a magadéban. Képmutató, vedd ki először a gerendát a saját szemedből, majd nézz utána, hogyan tudod kivenni a szálkát felebarátod szeméből.”* E szavakkal arra gondolt, hogy egy konfliktusban nem csak az egyik hibás. Ha az ember hisz a vetés és aratás törvényében, az ok

és okozat törvényében, akkor két vagy több ember veszekedésének olyan okának kell lennie, amelyben mindkettőjüknek, illetve többeknek részük van. Ha az ember arra törekszik, hogy egyvalakire fogja a hibákat, vagyis, hogy egy bűnöst találjon, úgy hol van az, aki ezt a bűnt kiváltotta?

Jézus tanítása szerint – lásd szállka és gerenda – mindig ketten vagy többen részesei egy bűnkomplexumnak, nem lehet csak egyvalakiki bűnös. Ha el akarjuk kerülni a bűnrészességet, vagy egy bűnfolymatban azt szeretnénk, hogy az igazságosság jusson érvényre, akkor Jézus megmutatja a megoldást, az utat, hogy hogyan viselkedjünk: *„Mindazt, amit szeretnétek, hogy mások veletek tegyenek, azt tegyétek ti is nekik!”* Vagy másképp mondva: Amit nem szeretnél, hogy mások neked tegyenek, azt te se okozd nekik. Biztosan nem szeretnéd, hogy mások ítélkezzenek feletted, elítéljenek, megbántsanak, kiközösítsenek, elutasítsanak, és így tovább. Ha ezeket nem szeretnéd, akkor te se tedd. Így alakulnak ki a nemes értékek, vagyis az ősrégi értékek egy keresztény társadalomhoz.

Noha a vetés és aratás törvénye – más szavakkal az ok és okozat törvénye – benne van a bibliában, mégis sok keresztény elutasítja. Ki szeretne egy bűnben bűnrészes lenni? Az ember mindig a legjobb

bat keresi magának, és a vetés és aratás törvényét gyorsan félretolja. Az intézményes egyházak is megkerülik ezt a törvényszerűséget, hogy „amit az ember vet, azt aratja”. Vajon miért? Ha elismernék ezt az igazságot, akkor az egyházi tisztségviselők állandóan úton lehetnének, hogy embertársaiktól bocsánatot kérjenek a múltbéli és a jelenlegi dolgokért. Ebből felismerheted, hogy a kultúra mely szakaszában van társadalmunk. Behunyja szemét az ok és okozat kozmikus törvényével kapcsolatban, különösen akkor, ha az ő személyét érinti. A tudomány megállapítása azonban elismeri ezt a törvényt, amikor kimondja: Nincs okozat ok nélkül. Láthatjuk tehát: Az emberi társadalom felnőttjeinek először meg kellene érniük egy értékes társadalomra.

Az embernek nem másokhoz kellene igazodnia, hanem folyvást Jézus tanításához. Hogy a saját alacsonyrendű tulajdonságaikkal kapcsolatos tehetetlenséget igazolják, sokszor így érvelnek az emberek: Jézus tökéletes ember volt, mi pedig tökéletlenek vagyunk. Ez a kijelentés ugyan igaz, Jézus azonban azt mondta nekünk: Legyetek tökéletesek, mint mennyei Atyátok. Vagyis: lelkünket tökéletesíteni kell Megváltónk, Krisztus segítségével. Jézus azt is meg-

hagyta, hogy Őt kövessük, ami azt jelenti, hogy egyetlen embert sem kellene követnünk, hanem meg kellene tennünk azokat a lépéseket, melyeket Ő tanított. A lépések egy értékes élet felé, melyek egy stabil társadalmat is kialakítanának, olyat, mely etikai-erkölcsi normákkal rendelkezik, nem más, mint a parancsolatok lépésenkénti teljesítése, melyeket Isten adott Mózes által és Jézus Hegyi Beszéde. Ezekből alakul ki fokozatosan az, amit Jézus tanított: Legyetek tökéletesek, mint mennyei Atyátok.

E kijelentését főleg a lelkünkre vonatkoztatom, mely az emberben is tökéletessé válhat. Az embernek mindig megvannak a maga földi életprogramjai, melyekre végső soron szüksége van, hogy földi életében boldoguljon, például ilyenek a mozgásprogramok a három dimenzióban, a szakmaválasztás, programok a helyes mérlegeléshez, a földtudományhoz és történelemhez, a számoláshoz, a zenéhez, és további tehetségek alkalmazásához, és ha akarod, akkor a mai korra a számítógép programok.

Földi életünk eme életprogramjai érték mérőül is szolgálhatnának egy keresztény társadalomhoz. Például: Hogyan alakítom velük az életem? Ha ezeket az életprogramokat Isten parancsolatai és Jézus Hegyi Beszédének fényébe

állítom, akkor fokozatosan tudatosul bennem, hogy mit hozhatok ki életemből, hogyan tudom egyre inkább nemesebb és finomabb pályákra terelni.

A fiatalember:

Gabi, nem magas mérce ez földi életünkre? Nem mindig könnyű a Hegyi Beszédet következetesen tettekre váltani. És a törekvés ellenére nem halad az ember olyan gyorsan. A tökéletesség sajnos még sokáig nincs láthatáron. Tudsz esetleg ezzel kapcsolatban tanácsot adni?

A próféta:

Kedves Martin, a tökéletesség a cél. Az út oda vezet. Út – vagyis fejlődés. Lépésről lépésre járjuk az utat. A magasabb etikát sem lehet máról holnapra megvalósítani, amelyről beszéltem. De csak akkor fogjuk egyáltalán elérni, ha valóban akarjuk. Ehhez szükség van egy világos és őszinte alapdöntésre.

Először tehát szükséges feltenni a kérdést:

Akarom egyáltalán helyeselni ezt az etikát? A további kérdés pedig így hangzik: Akarok egyáltalán erre az etikára törekedni? Ha igent tudsz mondani ezekre a kérdésekre, és ha elhatározad, hogy harcolsz azért, hogy el is érj, akkor szükség van a célra. Ha elhatározad ezt a célt, akkor elhatá-

rozhatod a napi lépéseket is. A magasabb rendű élet felé vezető úton ez érvényes: Ami ma érezhetően felindultságot vált ki belőlem, az mondani akar nekem valamit, az lelkiismeretem szava, mely közli velem, hogy mi túlságosan emberi ma bennem. Mi és hol a gyökere ennek a lelkiületi felindultságnak? Hogy hol a gyökér, azt sokszor a zsenge érzések mutatják meg. Ha kérjük Isten Szellemét önmagunkban, úgy az érzés erősebb lesz, és megmutatja, hogy is hívják a gyökeret.

Lelkiületünk mozgásba jövéseinek oka lehet egy veszekedés a szülőkkel, barátokkal, kollégákkal. És most nem csak arról van szó, hogy meg kell szüntetni a veszekedést, a civődást, miközben kölcsönösen egymás vállát veregetjük, és azt gondoljuk, hogy most már minden jó, hanem azt a gyökeret kell megszüntetni, mely az egésznek alapjául szolgált.

Fontos megtalálni és megszüntetni a gyökeret, hogy lépéseket tehessünk a magasabb cél felé. Ez csak fokozatosan megy. Folyvást arról van szó: A győzelmet harc előzi meg, harc túlságosan emberi természetünkkel. Tudd: Aki lépéseket tesz e magas cél felé, annak egyedülálló kísérője van: Isten Krisztusának Szelleme, aki Jézusként azt mondta neked és mindannyiunknak, és Krisztusként azt

mondja ma is folyvást nekünk: Kövessetek Engem!

A természet is mutatja, hogy fontos megtalálni a gyökeret, hogy eltávolítsuk azt lelkünk talajából, hogy így ne nőjön ki belőle ugyanaz a hajtás. Ha a virágokat és füveket csak levágjuk, akkor a gyökérből folyvást kinő ugyanaz a növény. Ugyanez érvényes életünkre is: Aki csak félretolja keményszívű gondolatait és felpezsdülő egóját, valamint szenvedélyeit és vágy-programjait, az még messze nem távolította el a gyökeret lelke és tudatalattija talajából. Lassan, sokszor észrevehetetlenül ismét megjelenik a hajtás, a bűnös gondolat, a felpezsdülő ego, a szenvedélyek és erős vágyak által. A természetel mindezt összehasonlítva azt mondhatjuk: Ami újra kihajt a gyökérből, az sokkal erősebb, mert hosszabb időn keresztül tápláltuk. Esetleg letaglóz minket, és akkor nehéz kézbe venni a dolgot.

A fiatalember:

Nincs mindehhez sok időre szükség? Egy ilyen embernek nincs is többé szabadideje, hanem állandóan önmagával foglalkozik.

A próféta:

Az út, hogy önmagunk mestereivé váljunk, nem az élet beszűkülését hozza magával. Ezt csak

eleinte érzi így az ember. Elhíheted nekem, mert van benne tapasztalatom. Az önlegyőzés első lépései a túlságosan emberi aspektusokra vonatkozólag mindenestre nehezek, mert sok régi szokás makacsnak bizonyul. Dolgoznod kell magadon, küzdened és harcolnod kell magaddal. De ha megtetted az első lépéseket a magasabb cél felé, akkor tisztábbá és éberebbé váltál, tudatod kibővült, és gyorsabb, valamint világosabb lett a felfogóképességed. Ez segít a fokozott éberségben önmagaddal szemben, és így megtanulod nagyon hamar felismerni, hogy mi ostromol, hogy hol rejlenek a gyökerek, és hogy hogyan tudod ezeket megtisztítani.

Ez a gyors tisztítás egy tudatos életet tesz lehetővé, és értelmesen eltöltött szabadidőt. Ha szabadidőd van, akkor azt is tudod, hogy hogyan használd. Különösen a mai élet kínál a fiataloknak sok lehetőséget, hogy valami produktív és kreatív dolgot tegyenek, kibontakoztassák tehetségeiket, hobbikat úzzanak, pl. sportoljanak, zenéljenek, táncoljanak – és miért ne rock'n rollt is –, valamint hogy együtt legyenek a barátaikkal, alkalmanként diszkóba menjenek, vagy görkorcsolyázni, mountain bike-ozni, és így tovább.

Tudd: Mindez mértékkel és céllal nem károsítja a fiatalokat. Telje-

sen ellenkezőleg. Tapasztalatokra és érettségre tehet szert belőlük további életére akkor, ha nem megy el túl messzire, hanem mindent mérlegel. Idősebb korában akkor nem a nélkülözésről fog beszélni, hanem a fiatalságról, amikor tapasztalatokra tett szert és érettségre, ami további életszakaszaiban szuverenitást eredményezett.

A fiatalember:

Gabriella, egy barátom feltett egy további kérdést: **Bizonytalan vagyok a szakmámban. Mit tegyek?**

A próféta:

A válasz barátod számára így hangzik:

Kérdezd meg magadtól: Csak bizonytalanságról van szó? Vagy inkább egyfajta kedvetlenségről, hogy ezt a szakmát végezd? Vagy esetleg teljesen el is utasítod a szakmát? A bizonytalanságok a szakmai életben mindig azt mondják nekünk: Vagy tanulnunk kell még, vagy ha nem vagyunk alkalmasak erre a szakmára, akkor egy másikat kell ebből kifejlesztenünk, amely jobban megfelel tehetségünknek és képességünknek, vagyis magabiztosabbá tesz minket, és örömmel is végezzük. Ha elutasítunk egy szakmát, akár a pályaválasztás előtt, akár gyakorlása közben, akkor teljes biztonsággal

mondhatjuk, hogy az a jövőben nem fog nekünk örömet szerezni, akkor sem, ha esetleg sok pénzt keresünk vele. A szakmánknak örömet kellene nekünk szereznie. Munkánkat az az érzés kellene, hogy átjárja, hogy „tudjuk”. Ebből biztonságérzetet meríthetünk, és végső soron függetlenséget, ami ismét a helyes szabadságot nyújtja.

A fiatalember:

Egy másik barátom a következő kérdést tenné fel: **Szakmai döntés előtt állok. Mindenki mást mond, hogy mit tegyek. Én is bizonytalan vagyok még. Hogyan viselkedjek helyesen?**

A próféta válasza:

Gyakori, hogy mások tanácsokat osztogatnak nekünk, mely szakmát kellene választanunk. A jó tanács nem mindig önzetlen; ha önzetlen, az azt jelenti, hogy kizárólag egy jó tanács, segítség. Sokszor azonban a tanácsadó saját nem eltalált szakmaválasztását, szakmaideálját szeretné megvalósulni látni másoknál, például a fiánál, a lányánál, egy jó barátjánál, vagy barátnőjénél.

Különösen, ha a szakmaválasztásról van szó, a fiatalembernek fokozatosan ki kellene fejlesztenie azt a megérett képességét, hogy észrevegye, mely tehetségek és képes-

ségek rejlenek benne. Bizonyos tehetségek, tulajdonságok és képességek aktívak abban az életkorban, amikor a fiatalnak szakmát kell választania. Ezeket az illető ember életritmusa magával hozza. Nem lenne szabad hagynunk, hogy bármi vagy bárki bármire is kényszerítsen minket. A jó tanácsokat ugyan elfogadhatjuk, azonban egyidejűleg mérlegelnünk kellene, hogy mennyire vagyunk rátermettek, vagy milyen képességünk és tehetségünk van. Hogy biztosra menjenek a fiatalok, mi rejlik bennük, a fiatal őskeresztények például a Krisztusbarátok különböző műhelyeibe és üzemeibe mennek, hogy ott tevékenykedjenek, vagyis a gyakorlatban informálódjanak arról, hogy milyen szakma rejlik bennük. Ebből bizonyos biztonságérzet adódik, hogy a megfelelő szakmát találják meg. Talán köztetek néhányan, akik ezt a brosúrát olvassátok, ismertek néhány olyan cégtulajdonost, aki ezzel kapcsolatban segíteni tud nektek, és engedi, hogy körbeszáglasszatok az üzemében.

A fiatalember:

Ez jó tanács. Aki életét kézbe szeretné venni, az biztosan körül fog nézni ilyen lehetőségek után.

Vannak még további kérdéseim is, sőt sok kérdésem van még. Felolvashatom a következőt?

Istenről beszélni, nem éppen otthonos téma a fiatalok körében. Az egyházban Isten számomra ósdiinak tűnik. Egyáltalán nem tudom elképzelni, hogy Ő él. Isten csak az idősebb embereknek való?

A próféta:

Azt mondod, hogy Istenről beszélni, nem szokványos dolog a fiatalok között, a második mondatban pedig, hogy: „Az egyházban Isten számomra ósdiinak tűnik.”

Isten eszközöként sok, nagyon sok Istentapasztalatra tettem szert. Így saját tapasztalataimból biztosíthatlak, hogy Isten nem az egyházi isten, ami intézményesítve, és így antikvitássá lett téve. Mivel ebből az antikvitásból, az egyházi istenből, az élet, ISTEN, már rég eltűnt, így nem csoda, hogy nem az a benyomásod, hogy Ő valóban él. Azonban Ő, az igazi Isten, az Örökkévaló, valóban él! Mivel Ő az élet!

Noha Istenről sokat beszélnek, mégis sokan alig rendelkeznek világos tapasztalati élménnyel Róla. Nyugaton az életet, az öröklétet, a mindenütt jelenlévő erőt, az ősráramlatot ISTENNEK nevezzük. Isten a szellem, aki átjárja a végtelenséget, aki önmagának formát adott önmagából, az Isten-alakot; ami az örök Atya, akit Atya-Istennek is nevezünk. Az örök

ős-áramlatból, Istenből teremtette az Atya-Isten a végtelen szellemi napokat és világokat, a hétszer hét mennyei síkot és a természet szellemi birodalmait. Megteremtette a szellemlényeket, akik az örök birodalomban, Istenben, élnek és tevékenykednek. Az ős-áramlat, Isten lehelete, az élet, mely mindent fenntart és átjár.

Mivel Isten mindenben az élet, Ő az élet az anyagban is. Minden emberben, minden lélekben, a négy elemben – a tűzben, a vízben, a földben, a levegőben –, az anyag minden erejében, minden atomban, minden molekulában benne van az esszencia, a sűrített ős-áramlat, vagyis ISTEN. Isten a Szó, az Ige minden tudatszinten keresztül, mint például az égitestek sugárzásában, a természet birodalmaiban, a lelkekben és az emberekben. Isten tehát az élet benned, bennem, mindannyiunkban.

Már akkor megérezed és felismeresz valamit a szellemi összszubsztanciából, mely mindenben benne van, és minden által tevékenykedik, ha csupán szemügyre veszed a természet sokféleségét, és tavasszal a készülődés hangulatát; ha megtapasztalod az elemeket, az erőt a madarak hangjában, a természet formáinak evolúcióját az évszakok váltakozásában, és végül mindazoknak az embereknek

a változását, akik lelküket Istenhez emelik, úgy, hogy ismét elérik az örök fiatalságot, és az isteni ős-áramlatban lesz otthonuk. Ekkor megérezed a fiatalságot, a finom szellemi fluidumot, mindenben. Ekkor gyakran észreveszed majd, hogy néhány idős ember ugyan évei nyomát viseli, azonban rajtuk keresztül felcsillan az ős-áramlat, Isten, az örök fiatalság spontaneitása. Isten, a te örök Atyád, az én örök Atyám, minden isteni lény, lélek és ember örök Atyja, a spontaneitás, a sokszínűség, a dinamika, aki formát ad, és maga az erő és az erő forrása – ezt megtapasztalhatod fiatalos dinamikádban. Ez Isten, az ős-áramlat benned.

Az intézményes egyházak valóban lealacsonyították Istent egy goromba és kegyetlen vonásokkal teli képpé és régiséggé. Nem hagyják szóhoz jutni a dinamikus, mindenhol jelenlévő Istent, aki mindenben a szó tüze, fénye. A hivatali egyházak tisztségviselőinek nemcsak bizonyos ünnepnapokra van minden évben ugyanolyan szertartásuk, hanem minden napot az intézményes egyház formál. A prédikációk szavai gyakran évről évre ugyanazok, vagy hasonlóak. Istentiszteletük nem mindig a felebarát napi szolgálata, hanem sokkal inkább szolgálat az egyháznak. Az egyházi tisztségviselők ugyan Istenről beszélnek, azonban

nem hagyják, hogy Ő szóljon és tevékenykedjen általuk. De Ő nem is tud rajtuk keresztül kinyilatkozni, mert megvannak az intézményi elképzeléseik Istenről, melyek nincsenek összhangban az örök Atyával, vagyis az Atya-Istennel.

Isten, a mi Atyánk, lehajol minden gyermekéhez, hozzád, hozzám, mindenkihez. Ismét az örök birodalomban, az örök Mennyben szeretne minket tudni. Ezért küldte el hozzánk az Ő fiát, a Menny társuralkodóját, aki Megváltónkává lett. Jézus megtestesítette az örök Atyát, mert értelem szerint azt mondta nekünk: Én és az Atya egyek vagyunk, ami azt jelenti: Én, a Názáreti Jézus, úgy élek, hogy az megfelel örök, mennyei Atyám akaratának.

Nézd Jézus életét, jelenítsd meg magadnak a spontán, dinamikus fiatalembert, aki apostolaival poros utcákon vándorolt, és Atyja szeretetének örömhírét hirdette, aki otthon volt a csillagos ég alatt, aki minden állatban, minden növényben Isten tevékenykedését látta, aki apostolait és tanítványait – férfiakat és nőket – a világmindenség legfinomabb törvényeibe vezette be, aki a fa alatt ült és tanított, aki a mezőn állt, és ezreknek hirdette az élet örömhírét, a Hegyi Beszédet, aki néhány apostolával csónakba szállt, és a kievezett a genezáreti tóra, aki az akkori farizeusoknak

és írástudóknak, a képmutatóknak rendszeresen megmondta az igazságot. Jézus tehát nem az üres fecsegés embere volt. A Belső Élet spontaneitását testesítette meg.

Ha az ember szemügyre veszi az egyházi tisztségviselőket títulusaikkal és „rangjaikkal”, palástjaikkal, köntöseikkel és egyházi építményeikkel, akkor tulajdonképpen mindenki azt kell, hogy mondja: Itt valami nem stimmel. Ott az egyszerű Názáreti Jézus, Isten fia, itt pedig a „hivatali méltóságviselő”, akik „méltóságosan” képviselnek valamit, amit Jézus nem tanított. Nem olyan volt Jézus, amilyenek ők. Amilyenek ők, azt Jézus nem akarja. Ahogyan tanítanak, beszélnek, cselekszenek, és végső soron élnek, az nem felel meg a Názáreti Jézus tanításának. Bizonyos módon koromtól függetlenül én is érezhetem ezt a spontán, örök istenerőt, a belső, örök fiataltságot, a szellem frissességét, az életet, mely egyedülálló. Mindenki, aki egyre inkább leteszi túlságosan emberi énjét, vagyis feláldozza azt Krisztus segítségével, és egyre inkább azt teszi, amit Isten akar, az feltárja önmagában a legmagasabb erő élő forrását, mely örökké friss, tiszta és fiatalos. Hiszen Jézus azt mondta nekünk: „Kövesetek Engem!” Ha Őt követjük, akkor azt tesszük, amit Isten akar,

és hasonlót tapasztalunk meg önmagunkban, önmagunkon, és magunkon keresztül, mint Jézus, a Krisztus. Nincs szükséged tehát arra, hogy sokat beszélj Istenről. Tedd, amit Jézus ajánlott nekünk, és igeneld a spontán fiatalembert, a Názáreti Jézust, akkor öröme lelsz, és azt teszed, amit Isten akar. Akkor többé nem fogsz utánozni, nem leszel rabja az üres fecsegésnek, hanem egy spontán fiatal, aki gondolataiban és viselkedésével folyvást megadja Istennek a tiszteletet azáltal, hogy azt kérdezi: Hogyan viselkedett volna Jézus a napi események egyes adott helyzetében, mit akar Ő nekem mondani viselkedésemben, gondolataim és vágyaim által?

Kedves fivér, ne a régiséggé tett istenre tekints, akit az egyházi tisztségviselők tanítanak, hanem hagyd, hogy Krisztus feltámadjon benned! Ő, Jézus, a fiatalember a kísérőd szeretne lenni.

Isten tehát nem csak az idősebb embereknek való. Isten a fiataloké is, az úgynevezett felnőtteké is, és Isten az idősebb embereké is. Isten mindig jelen van, és mindig teljesen odaajándékozta magát. Tapasztald meg Őt, és éld át azáltal, hogy követed Jézust, és így a legjobb barát áll tudatosan melletted.

A fiatalember:

Ahogy ezt így mondd, az megszólít engem. Érezni egyszerűen, hogy van benne valami, valahogy van benne távlat, perspektíva!

Ha mindezt hallom, és hagyom, hogy hasson bennem, akkor az a gondolat dereng fel bennem: **Hogyan tudom integrálni az életembe azt, amit Jézus szeretne, vagyis hogyan tudom összhangba hozni azzal, ami a külsőben mindennapi életemet alkotja? Ez nem két világ? Jézus akkor is a kísérőm, ha olyan dolgok felé fordulok, ami a mi, fiatalok, életében van?**

Gitározom, és többen együtt zenélünk, van egy zenekarunk. Gabi, mindazok után, amit elmondtál, játszhatunk még rockzenét? Táncolhatunk még rock'n roll-t?

A próféta:

Ahogy korábban mondtam: Mindent mértékkel és céllal. Természetesen játszatsz rockzenét, természetesen táncolatsz rock'n roll-t, ha az egész nem válik szenvedéllé, vagyis nem zülléshez, túlkapásokhoz vezet. Így miért is ne?

A fiatalember:

Örülök, hogy Jézus követését így magyarázod nekem. Ez tehát nem egy teljes lemondásokkal teli élet. Most úgy értem ezt, hogy az

ember mégis átélhet jó néhány dolgot, ha helyes pályán marad, és az adott dologban nem veszíti el önmagát.

Papíromon van egy további kérdés egy másik fiatalról:

Fiatalember vagyok, és szakmát tanulok, a harmadik segédéveimben vagyok. **Hogyan védekezhetek az ellen, hogy ne váljak olyan szakemberré, aki mindent csak a saját tudásából old meg?**

A próféta:

Egyáltalán nem rossz dolog szakembernek lenni. Sőt sokkal inkább jó, ha az ember szakmai minőséggel rendelkezik. Egy jó társadalomnak szüksége van a szakmájukban profi emberekre, akik uralják szakterületüket.

Társadalmunkban sok mindent „tudással” oldanak meg. A kérdés az, hogy a dolog tudora valóban „tudja”- e az adott dolgot, vagy csak személyes elképzeléseit és vágyait szeretné keresztülvinni, melyek nem felelnek meg a szakmai tudásnak.

Már sokszor beszéltünk a spon-tán, egyetemesen bölcs szellemről, aki minden helyzetben, az élet minden kérdésében, a szakmaiban is, képes felénk tükrözni a törvényes, vagyis istentudatos megoldást. Emlékszem arra, amit Liobani – nővérünk a szellemi birodalomból – mondott mindannyiunknak, de

különösen a fiataloknak például a „LIOBANI – Elmagyarázom – velem tartasz?” című könyvben. Elmagyarázza nektek, hogyan tudjátok feltárni magatokban a Belső Segítőt és Tanácsadót, és az Ő segítségével sok problémára megtalálhatjátok a megoldást, és sok kérdésre a választ, akár az iskolában, akár a szakmában, akár a szabadidőben.

Szakmai tevékenységünkkel is ugyanaz a helyzet, mint minden-nel, amit teszünk: Ha egónkkal tesz-szük, mely folyvást meg akar mutatkozni, pöffeszkedik és az igazát akarja, akkor előbb vagy utóbb el-érjük túlságosan emberi határainkat. Intellektusunkkal nem látunk át a korlátokon, vagyis tudáshori-zontunk falain. A következmény az, hogy teszünk valamit, amiről azt hisszük, hogy az a megoldás. Később fel kell ismernünk, hogy megoldásunk a felbomláshoz vezetett. Ezt tapasztaljuk korunkban a gazdaság területén. Bárhová is tekintünk, sok minden széthulló-ban van, ez elképzeléseink vagy tudásprogramjaink falának tükröz-ödése, egónk tükrözödése.

Ha Isten számunkra nem anti-kvitás, mely egy sarokban áll, aminek többé nincs mit mondanía életünk érdekében, akkor tudatosodni fog bennünk, hogy az in-tellektusnak mindig megvannak a maga korlátai, mert az megtanult,

belénk nevelt. Az intelligencia, ISTEN, tud minden dologról, segít nekünk minden helyzetben akkor, ha átadjuk magunkat a spontán, segítő szellemnek, miközben lépésről lépésre teljesítjük az Ő akaratát, melyet felismerhetünk Isten Tízparancsolatában és Jézus Hegyi Beszédében. Ezáltal tudatunk bővül, és hozzáférünk a Belső Segítőhöz és Tanácsadóhoz, Isten Krisztusának szelleméhez bennünk. Ha tehát megteszed ezeket a lépéseket, akkor olyan szakember lesz szakmádban, aki hagyja az Intelligenciát, ISTENT hatni önmagán keresztül, aki tehát az intellektust, a szaktudást az intelligencia, ISTEN rendelkezésére bocsátja. A szakember ekkor fokozatosan átlát korlátain, az intellektus falán, és megoldást megoldás hátán tapasztal meg, lépéseket, melyeket az intellektuális ember, aki csak tud, nem ismer, mert éppen csak a tudására, a megtanult dolgokra épít.

Az élet értelme tehát, hogy iskolázzuk értelmünket, kifejlesszük képességeinket és kvalitásainkat, ezeket azonban egyesítsük az intelligenciával, ISTENNEL, hogy a spontán, örök, mindent tudó Szellem eszközként használhassa szaktudásunkat egy jó, etikailag magasan álló társadalom számára.

A fiatalember:

Most egy olyan kérdésem van hozzád, ami sokunk számára égető:

Mit gondolsz a fiú-lány barátságáról?

A próféta:

Ha jó barátaink vannak, az valóban ajándék, amit nem csak megőrizni, hanem ápolni is kell azáltal, hogy értük és velük vagyunk. A jó barátok megosztják egymással az örömet és a bánatot. Kölcsönösen segítenek egymásnak. A jó barátok nyitott baráti társaságot alkotnak, ahová mindenki beléphet, aki azt őszintén gondolja, és kész baráti kapcsolatot ápolni. A jó barátságban pozitív erők épülnek fel. A barátságokból barátok alakulhatnak ki, akik kölcsönösen segítenek egymásnak. Ebből gyorsabb belső növekedés jöhet létre.

Jó barátságok lehetnek fiúk és lányok között is akkor, ha a fiú vagy a lány nem köt rögtön kötő köteléket szexualitás utáni erős vágyak miatt. Az isteni teremtési rend úgy látta előre, hogy a férfi és a nő akkor létesítenek testi kapcsolatot, amikor mind a ketten gyermeket szeretnének. Ez egy magas etikai és erkölcsi cél nekünk, embereknek egy jól működő etikai-erkölcsi társadalomban.

Lassan egyre több ember fogja fel, hogy létezik a reinkarnáció,

melyet jogtalanul tagadtak sok évszázadon keresztül a hivatali egyházak; vagyis az emberek hisznek a lélek újramegtettesülésében, ami természetesen azt jelenti, hogy bűnös programokat hozunk magunkkal ebbe a földi létbe korábbi életeinkből, például a testiség, azaz a szexualitás utáni vágyat is. Egyeseknél ez a vágy erősebben jelen van, másoknál kevésbé. Az egyiknek gondolati képekben szexuális túlkapásai vannak, a másik arra vágyik, hogy a szexualitás által ellazuljon, vagy hogy éppen a nemi élet által kösse magához a másikat. Kötő kötelék sok van és különbözőek. Azonban minden kötő kötelék, a szexualitás is, valamit magának akar, az egójának, vagy saját testének. Az egyik a szexualitást csak azért szeretné folyvást átélni, hogy az idegeit el lazítsa, vagy hogy az idegi ingereket kéjesen élvezze, a másik pedig csak a testi túlkapásokban, tehát a testiség extrém formáiban tud kielégülni. Néhányaknak rossz lelkiismeretük van a nemi egyesülés után, ha erre csak használta a partnert. Mindegy, hogy a nemi érintkezésnek mely fokáról van szó, folyvást fel kell tennünk a kérdést: Hol az unszoltság gyökere? A szexuális praktikák gyakorlásával és begyakorlásával kakaskodóvá akarok fejlődni, vagy etikai-erkölcsi értékeket akarok kifejleszteni

azáltal, hogy a bennem lévő unszoltság okainak felismerésére törekszem, hogy ezeket fokozatosan feldolgozzam?

A mai korban nem mondhatjuk, hogy szexuálisan csak akkor jöhetsz össze egy fiúval vagy egy lánnyal, ha összeházasodtok, és gyereket szeretnétek. Ha ez minden további nélkül menne, ha tehát könnyen teljesíthető lenne a nálunk embereknél lévő előfeltételek alapján, akkor az jó lenne, mert akkor mindkettő összekapcsolnák az adó és a befogadó szeretetet, és házasságuk boldogsága zavartalan maradna. Mivel az egyén többé-kevésbé magával hozza a szexuális vágyakat ebbe az inkarnációba, a legtöbb ember számára nagyon nagy önlegyőzést kíván, hogy eleget tegyen a kívánalmaknak, melyekről éppen beszéltünk. Néhányaknak sikerül. Ez a magunkkal hozott tulajdonságoktól, valamint a céltől függ, melyet az egyén elhatároz magának életére. Másoknak nem sikerül, mert ennek megfelelő hatásban lévő programokat hoztak magukkal. Ez azonban nem szabad, hogy a kifogáshoz vezessen, mely értelem szerint így szól: „Erősebb szexuális programokat hoztam magammal, tehát gyakorolnom kell a szexualitást. Nem nyomhatom el egyszerűen.” Nem is kellene ezeket elnyomni, mert ami el van nyomva, az nincs

megszüntetve. Ezzel kapcsolatban folyvást el kell mondani: A túlzott szexualitás gyökerét kell megtalálni, hogy ezt az alap-okot szüntessük meg, melyből az adott energia felemelkedik.

Egyetlen ember, valamint gondolatai és tettei felett sem kellene pálcát törnünk. De mindenkinek lehetősége van arra, hogy fokozatosan nemesítse magát azáltal, hogy elemzi magával hozott programvilágát, és azt feldolgozza, nem pedig kidolgozza, miközben addig gyakorol, míg a mérlegelés érzését, a lelkiismeretet el nem veszíti – és olyan szexuális életet él, melyben nincs tekintettel arra, hogy mi van az általa használt személlyel, aki esetleg azután félre lesz tolvá, akár a házasságban, akár a szexuális barátságban. Akinek van lelkiismerete, az mindig át fogja gondolni, hogy mit okoz a túlzott szexualitással – magának és felebarátjának – illetve, hogy az, amit tesz, összhangban van-e saját önbecsülésével és a felebarát tiszteletével.

A kötő köteléket sokszor a szexualitás által hozzák létre. Hogy ez a „szerelem” elegendő-e a család-alapításhoz, vagy hogy ez a „szerelem” kitart-e a gyermekek nevelése közben is, és hogy ez a „szerelem” elég teherbíró-e egészen idős korig, azt leolvashatjuk ma a válások számáról.

Aki családot szeretne alapítani, annak fel kellene tennie a kérdést: Mi az indítékom? Hogy egy jó házasságot és családot képezzünk, szükséges a belső vonzalom; a vonzalom, amely, ha csak a kényszeres szexualitáson – nevezzük röviden szexnek – alapul, az biztosan nem jó alap. Egy jó házasságban nagy adag toleranciára, kölcsönös megértésre, jóindulatra van szükség, mely végül is az adás és a vétel, mely azután kifejezésre jut a testi kapcsolatban is.

Sok változata van tehát a fiú-lány barátságoknak. Ha az egy igazi barátság, akkor az olyan emberek közötti kapcsolat, melyet nem a szexualitás alakít. Ha azonban szexuális barátságról van szó, akkor megvannak azok a különböző ismertetőjegyei, melyeket már felsoroltam. Ha azonban valódi, mély, belső vonzalomról van szó, a szexualitásban való elmerülés utáni erős vágy nélkül, vagy ennek fel- és kiépítése nélkül, akkor abból jó házasság, vagy család jöhet létre akkor, ha az ember tudja azt ápolni.

Aki párkapcsolati viszonyt vagy házasságot létesít, annak tudatában kellene lennie a felelősségnek, mely ebben rejlik. Milyen sok szívfájdalom, belső és külső baj írható a könnyelműen kötött házasságok számlájára!

A Német Szövetségi Állam alkotmánya szerint a házasságok és a családok az állam különleges védelme alatt állnak. Azonban mi a helyzet a valóságban? A házasságot és a családot védi az állam – de melyik házasságot? Ma az a helyzet, hogy szinte minden harmadik házasság válással végződik, és második, harmadik vagy negyedik házasságokat kötnek. Rövid időre családok épülnek fel, melyekből gyerekek származnak. Ezután rövid idővel szétesik a házasság, a család.

A következő esetet ismerem: Egy fiatal házaspár régóta vágyott gyermekre. A közösen régóta vágyott gyermek világra jött, majd másfél éves lesz. Váratlanul a férfi elválnak a családjától, és barátnője lesz, akihez oda is költözik. Az anya a másfél éves gyermekkel most egyedül van, és szociális segélyre szorul, mert a férfi nem tudja egyszerre ellátni saját magát, mint különélőt, és a családját is.

Ebben a konkrét esetben felmerül a kérdés: Melyik házasságot és családot védi az állam – az elsőt, a másodikat vagy a harmadikat? Hogyan támogatja például az állam a most egyedülálló anyát másféléves gyermekével? A kiút kettejüknek a szociális segély? Ha igen, akkor számomra ez azt jelenti, hagyják, hogy félre állítsák őket. A férfi azonban fizetése jog szerinti

részével barátnőjével él, aki esetleg szintén megosztja vele a fizetését. De ki osztja meg fizetését az egyedülálló anyával és gyermekével?

Mit mond erre az állam? Tud egyáltalán bármit is mondani? Be tud vezetni jogokat az elhagyott nő és a gyermekével egyedülálló anya számára? Az államférfiak, a politikusok, alig tudnak erre valamit mondani, mert ők, akik az államot, vagyis a népet képviselik – ők sokkal jobbak? Vessünk egy pillantást jó néhány politikus magánéletére, akkor láthatjuk, hogy sokan közülük elváltak egyszer-kétszer, és kétszer vagy háromszor újránházasodtak, vagy barátnőjükkel élnek. Sokaknál csak látszatra van meg a házasság, vagy a család, mellette azonban barátnőt tartanak.

Az államférfiaknak, a politikusoknak nem kell aggódniuk első, második vagy harmadik elvált házasságuk miatt; részben olyan magas a fizetésük, hogy abból még egy negyedik vagy ötödik válásra is futja, és további házasságokba is bocsátkozhatnak. * (Lásd 48. old.)

Példaképek tehát a politikusok az alkotmány betartásában, melyet végső soron képviselnek? Hogyan lehet egy nép jobb, ha az államférfiak, a politikusok, esetleg sokkal rosszabbak, mint a nép? Biztosan az intézményes egyházak is megáldották ezeket a házasságokat – és nem oldotta-e fel mind a

katolikus, mind az evangélikus egyház azután a hűségfogadalmat ezeknél a házastársaknál? A helyett, hogy az egyházi hivatalnokok, akik ezeket a házasságokat megáldották és hűségesküvel erősítették meg, etikára és erkölcsre szólítanak fel az ilyen államférfiakat, miközben elmagyaráznák nekik, hogy keresztény alkotmányuk szerint a szakramentum, illetve az ígéret érvényes, ők inkább ezekkel a politikusokkal a legmagasabb sorokban ülnek, „szélesre szabják imaszíjukat és megnagyobbítják kötösükön a bojtokat”, és végül hagyják, hogy ők „elfoglalják a lakomákon a főhelyeket és a zsinagógában az első székeket”, beleértve az egyházi felsőbbbségeket is, hasonlóan mint 2000 évvel ezelőtt, amikor Jézus az írástudókat és farizeusokat „kép-

mutatóknak” nevezte: *„Fehérre meszelt sírokhoz hasonlítottok, amelyek kívülről szépek látszanak, de belül tele vannak a halottak csontjaival s mindenféle undoksággal.”*

Hogyan szól az egyházban le-tett kötelezettség a házasságra vonatkozólag: Hűségeseznek kell lenni egymáshoz, „míg a halál el nem választ”. Ha a politikusok ezt nem követik, akik a nép és az alkotmány élén állnak, akkor ki tartsa magát hozzá? A legjobb, ha az ember egyiküket sem veszi példaképnek, sem az egyházi felsőbbbségeket, sem az államférfiakat, akik kereszténynek nevezik pártjukat. Az egyházilag megkötött házasság címkehamisítássá vált? A házasságra vonatkozó egyházi tanítás csak a népre vonatkozik, a politikusokra nem? Hiszen az egyházi felsőbbbségek

---

* Megkérdeztem egy ügyvédőt, hogy a politikusok e magatartása hogyan egyeztethető össze a német alkotmánnyal. Azt válaszolta nekem: Az alkotmányban a házasság és a család különösen magas értékek. Az alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmány a házasságokat „egy alapvetően felbonthatatlan életközösségnek” tekinti. A német polgári törvénykönyvben pedig kifejezetten az áll: „A házasságot egy életre kötik.” A német alkotmánybíróság a továbbiakban megállapítja: „Mindenesetre a házaspárok elcsúsztatnak a feladatban, hogy egy élethosszig tartó személyes közösséget valósítsanak meg sorsszerű vagy ezért szintén felelős bonyodalmak és okok miatt. Házasságok szétheshetnek anélkül, hogy

állami törvények azt fenn tudnák tartani, vagy újra helyre tudnák állítani. Az alkotmány védelmi törvénye tehát nem tartja az élethosszig tartó házasságot elvontnak, hanem úgy alakítja, ahogy az az uralkodó nézeteknek megfelel. Az alkotmányban az „elvilágiasodott” polgári-jogi házasság képe van, melyhez hozzátartozik az is, hogy a házastársak ... elválhatnak.”

„Az uralkodó nézeteket” a felelős politikusok lényegesen formálják. Ha ők a házasság alapértékét egyre kevésbé veszik komolyan, akkor egyre inkább eltérnek az alkotmánytól, melyet képviselnek. Olyan alapértékeket képviselnek, melyeket ők maguk nem tartanak be. Ha a nyilvános etika és erkölcs szintje süllyed, akkor ebben nekik is jelentős felelősségük van.

együtt ülnek a legfelsőbb sorokban mindazokkal, akik házasságtörést követtek el. Milyen sokszor beszélnek az etikáról, melynek tárgya az ember erkölcsi viselkedése, tehát az erkölcsstan. Hol marad az, ha a politikusok és az egyházi hivatalnokok nem tartják be?

Az etika a Duden lexikon szerint „az erkölcsi normák és maximumok összessége, melyek egy felelősségtudatos magatartás alapját képezik”. Egy nép etikáját, ugyanúgy, mint egy szakmai réteg etikáját, vagy az egyén cselekedeteinek etikáját – mindezt a keresztény etikának kellene vezetnie. Vegyük ezt értelem- vagy akár szó szerint, akkor látjuk, hogy az erkölcsök nem csak szétesnek, hanem már szét is estek.

Kedves fiatalok, mindenkinek szabad akarata van, hogy elfogadja-e a magasabb etikát és erkölcsöt, vagyis az erkölcsös-etikus viselkedés alapjait. Aki keresztény értékekről beszél, és nem tartja be őket, az a legrosszabb példakép a fiataloknak. Ha hozzá szeretnétek járulni egy jobb, etikus-erkölcsös társadalomhoz, egy társadalomhoz, mely magasabb értékekkel rendelkezik, akkor ne tekintetek se az államférfiakra, a politikusokra, az ő viselkedésükre, se más emberekre, hanem, ahogy már mondtam, a Názáreti Jézusra.

A fiatalember:

Gabi, elmondod nekem még egyszer a lépéseket a magasabb etikai-erkölcsi értékek kifejtése felé? Azt hiszem, ez fontos számunkra.

A próféta:

Szívesen, Martin. Jelenítsük meg magunknak még egyszer:

Hogyan lehet magasabb etikai-erkölcsi értékeket kis lépések által kifejleszteni?

Elismétlem:

Törekedj arra, hogy meghallgasd embertársaidat, és próbálj meg őszinte választ adni nekik. A beszélgetésnél ne tartsd magad olyan fontosnak. Ne akarj mindent jobban tudni, hanem fontold meg, hogy valóban felnőttél-e a kérdéshez, és tudsz-e válaszoddal segíteni és szolgálni.

Testedet tartsd tisztán. Törekedj arra, hogy tiszta és rendezett ruhát viselj.

Embertársaidat nyílt gondolatokkal és szavakkal köszönts, és légy tudatában annak, te is azt szeretnéd, hogy így köszöntsenek: nyílt és tiszta tekintettel.

Ha az iskolában vagy, vagy a munkahelyeden, akkor ne csinálj viccet tanáraidból, vagy felettesedből, iskolatársaidból és kollégáidból sem. Szeretnéd-e, hogy ők rajtad szórakozzanak?

Mértékletesen egyél és igyál, és légy tudatában annak, hogy amit táplálékként és italként magadhoz veszel, az a Teremtő ajándéka embergyermekének a Földanya által. Bánj jól az állatokkal, növényekkel, az egész természettel, vagyis hasonlóan ahhoz, ahogy szeretnéd, hogy veled bánjanak. Mert a természet minden formája érez és érzel, hiszen életet hordoz magában, az érzést és érzékelést. Légy tudatában annak, hogy a Földanya adta fizikai testedet. Aki becsüli önmagát, és testét tisztán tartja, az becsüli és ügyel a Földanyára is. Az nem fog tudatosan fájdalmat okozni sem állatnak, sem növénynek. Az ásványokat is meg fogja becsülni, és nem zsákmányolja ki őket.

Ha találkozol egy emberrel – akár ismered őt, akár idegen számodra –, ne becsüld őt le, mert amilyen ő pillanatnyilag, az a jelenlegi tudata; ez az ő személyisége. Amilyen az egyén, úgy gondolkodik és él is; ez az ő személyes képe, melyet gondolataival és vágyaival rajzol. Így mutatkozik neked és embertársaidnak; így is öltözködik, így alakítja ki lakását; így él és viselkedik benne. Minden ember más, mint a többiek. Ezt a másságot az egyén tudatszintjének nevezzük. Te is más vagy, mint a másik embertársad. Neked megvan a te tudatszinted, neki pedig

az övé. Melyik a „helyes” a kettő közül? Az isteni törvény szerint egyik sem, mert többé vagy kevésbé mindenki negatív, bűnös hajlamait mutogatja, vagyis azt, ami benne „rejlik”. Ezért mindenki téves viselkedéseiből beszél, ítél el és bíraskodik, és így saját maga bírójává válik. Jézus ezzel kapcsolatban azt mondta: *„Ne ítélkezzetek, hogy fölöttetek se ítélkezzenek! Amilyen ítélettel ti ítélkeztetek, olyannal fognak majd fölöttetek is ítélkezni. Amilyen mértékkel mértetek, olyannal fognak majd nektek is visszamérni.”*

Ne küldj embertársaid felé gyűlölettel és irigységgel telt gondolatokat, mert te sem szeretnéd, hogy mások ezt tegyék veled.

Hagyd meg embertársaid szabadságát. Ne kényszerítsd őket arra, hogy megtegyék azt, amit szeretnél, vagy amit te magad is megtehetnél.

Segíts felebarátodnak, ha felismered, hogy segítségre van szüksége, és segítséget kér tőled. De ne csinálj ebből nagy feltűnést. Tedd ezt teljes szerénységgel, és ne követelj tőle még csak köszönetet se.

Ne hatolj be felebarátod templomába, az ő szférájába azáltal, hogy meg akarod őt változtatni olyanná, amilyennek hiszed, hogy lennie kéne. Változz meg te magad, és tanulj meg becsülni saját életedet, akkor embertársaidat is becsülni fogod.

Ha megismerkedsz egy baráttal vagy barátnővel, akkor kérdezd meg magadtól, hogy milyen célból? A szexualitás a cél, hogy unszoló vágyaidat kielégítsd? Akkor kérdezd meg magadtól, hogy milyen lenne, ha téged akarna valaki ilyen célokra használni?

Jó barát, jó barátnő az, aki nem tart igényt semmire sem, hanem ad, és semmit nem vár el ezért. Ők azok a barátok, akikre rábízhatod magad. De neked is ilyen barátnak, barátnőnek kell lenned. A szexuális alapon álló barátságok egymás megbecsülése nélkül rövid párkapcsolatot eredményezhetnek, de soha nem egy jó, tartós házasságot.

A jó párkapcsolathoz vagy házassághoz több tartozik. Kérdezd meg magadtól folyvást: Min alapul a barátságod – szexualitáson vagy egymás kölcsönös tiszteletének etikai értékén? A jó párkapcsolathoz és házassághoz tartozik a hűség. Valóban hűséges tudsz lenni felebarátodhoz? Azt fogod mondani: „Ezt nem tudom, mert nem tudom megmondani ma, hogy mi ér majd holnap.”

Sok házaspárral folytatott beszélgetés alapján azt mondhatom: Ha soha nem veszíted el önmagad becsülését, és párod ugyanígy viselkedik, akkor már ma tudod, hogy hogyan fogsz viselkedni holnap, mindegy, hogy ki vagy mi jön hozzád. A jó párkapcsolathoz és

házassághoz tehát hozzá tartozik a valódi hűség. A valódi hűségből ki kell fejlődnie a magasabb szeretetnek, az egymás iránti szeretetnek, nem az önszeretetnek, amely felebarátját tárgyként használja – önmaga felmagasztalására, magamutogatásra, élvezetekre, kényelmességre, és így tovább. A magasabb szeretet az, hogy örülünk másik, a párunk által kialakított összképnek aki, minthogy becsüli magát, soha nem hagyja el önmagát sem a testi esztétikusságban, sem a ruházatban, sem az egymással való beszélgetések során, sem társaságban.

Hallottuk, hogy mindenki nyújt egy összképet, amely tudatszintjének felel meg. Ha azonban a kép egy ápolt, rendezett, előnyös képé válik, akkor ez – ha mindketten annak tartják – egy szeretett kép lehet, amelyre mind az egyik, mind a másik szívesen újra és újra ránéz, amelyet szeretnek, és amellyel együtt akarnak lenni. Ebből hűség és szeretet alakul ki.

A jó házasság alapja mindig a vonzalom, amelyből összeköttetés és nem kötés jön létre.

A jó házassági kapcsolat abban is megmutatkozik, hogy a pár mindenről tud egymással beszélni, és közösen alakítják a házasságot és a családot. Akkor az ember saját házasságáról és családjáról

másokkal is tud beszélni, mert nincsenek titkok, nincs semmi, ami elválaszt, vagy köt, semmi, amit mások ne tudhatnának. Egy jó házasságban szabadság uralkodik; a szabadság pedig kizárólag a hűségből adódik, ami által egyik rá tudja bízni magát a másikra; a jó házasság tartós, mert nem a szexualitással akarják szőni és fenntartani, hanem közösen magasabb értékekre törekednek, melyeket Jézus tanított és élt. Ebből adódik többek között a jó energiacsere, például egy jó beszélgetésben, az együtt és egymásért való létben; mindkét partner behozza a közösségbe azt, amit benső értékekben hordoznak, melynek mindig önzetlen, önérdek nélküli jellege van; vagyis aktívan tesznek, nem csak saját családjukért, lakóközösségükért, vagy más szűkebb környezetükért, hanem a nagy egészért mindenki javára. Így olyan életet élnek, mely gyümölcsöző, eltölti és boldoggá teszi őket. Ekkor ugyan jelen van a testi kapcsolat, azonban nem döntő, mert nem a partner megtartására és kötésére, ellazulásra, és más célokra használják. Az ilyen család nyitott egy nagy családra, amelyben hasonló lelkületű emberek élnek és tevékenykednek együtt, hasonlóan ahhoz, ahogy a Mennyben, úgy a Földön is.

Ti fiatalok, gondoljatok arra: Mindkettőnek, a férfinak és a nőnek, különböző tudata van. Minden tudatszint, a magasabb etikai-erkölcsi értékek is, vagyis életünk maximái is, mindig képszerűen nyilvánulnak meg.

Sok beszélgetés során megtapasztaltam, hogy nem jó, ha egy házasságban a legkisebb térben élnek együtt. Sokkal jobb lenne – akkor, ha ez lehetséges –, ha mindkét félnek meglenne a maga birodalma, vagyis a szobája, vagy területei, amelyet vagy amelyeket személyesen alakíthat ki. Ha lehetséges, akkor mindkét félnek saját fürdőszobája kellene, hogy legyen. Ha gyerekek születnek, akkor jó lenne, ha nekik is meglenne a saját kis birodalmuk. Közülünk mindenkinék – a gyermeknek is – megvan a maga személyes képe, mely érzéseiből, gondolataiból, szavaiból, cselekedeteiből és akaratából áll. Ezt a személyes képünket a lakásunkba is bevisszük, amelyet ezáltal formálunk, szinte megrajzolunk.

A nő, mint női teremtési princípium, természetesen más képvel rendelkezik a viselkedésről, az öltözködésről és a lakásról, mint a férfi. A nő, az anya, aki hajlamainak megfelelően inkább az otthon alakítója és többet tartózkodik a lakásban, mint például dolgozó férje, a szobát, a lakást tudatképe

szerint fogja alakítani. Lehet egy még oly jó párkapcsolatról vagy házasságról is szó – ha a nő létrehozza a lakásban saját képét, a férfi pedig hazajön és beviszi saját képét a nő lakásképebe azáltal, hogy ezt vagy azt, itt vagy ott letesz, vagy áttesz, ami például nem illik a nő lakásképebe, akkor az mindig egy kis „döfés” neki. Ezek az önmagukban kis esetek idővel civódásokhoz, később erős veszekedésekhez vezetnek. Ekkor egyik elutasítja a másikat, aminek esetleg szétválás lehet a következménye.

Ezt meg lehet előzni azzal, ha mindenkinek megvan a maga birodalma, ahol személyesen kifejezheti saját magát. Aki becsüli önmagát, az tiszteletben fogja tartani a másik birodalmát is.

Ha a férfi és a nő elsajátították először a kisebb etikai-erkölcsi értékeket, és utána a magasabbakat, mint például a hűséget és a magasabb szeretetet, és így a férfi szereti felesége képét és a nő férje képét, akkor örömeiket lelik egymásban, mert viselkedésüket etikai-erkölcsi értékek formálják. Ebből nő ki a felelősség a gyermekekért is. Aki a magasabb etika és erkölcs tudatát ápolja, az nem csak kis családjáért visel felelősséget, hanem a szakmai életben is jó felelősségviselő, akire hagyatkozni lehet. Az ilyen emberek nem különülnek

el a társaságtól; vannak igaz barátaik, és ápolják ezeket a barátságokat. Ők olyan emberek, akik hozzáértéssel bírnak, és a társadalomba olyan tudatosságot visznek be, mely belső értékekre épül, melyeket a mai társadalom már nem ismer.

A magasabb értékekkel és ideálokkal rendelkező emberek soha nem fogják mondani: „A feleségem vagy a férjem öreg, keresek magamnak egy fiatalabb társat.” Akit magasabb etikai és erkölcsi értékek formálnak, annak élete minden évszakában megvan a maga nyeresége. Ez csak attól függ, hogy az ember hogyan használja az élet évszakait. Életünk őszén épp annyi szépben részesülünk, mint amennyiben létünk nyarán. Ez csak attól függ, hogy hogyan használjuk a napokat, mit hozunk ki életünk évszakaiból. Aki becsüli önmagát, az nem gyászolja sem az élet tavaszát, sem a nyarat, mert mindkét életszakaszt kitöltötte. Az ilyen belső értékekkel rendelkező emberek hűségesek maradnak egymáshoz.

Ha az államférfiak erre vonatkozólag példaképek lennének, akkor a fiatalok ebből nyerhetnének. Akkor az államnak nem lenne szüksége arra, hogy csak követelje a házasságot és a családot, hanem az államférfiak tudnák azt is, hogy a házasság és a család hogyan lehet

sokat bíró, és hogyan lehet azt védeni minden életterületen.

A fiatalember:

Gabi, amit a barátságáról, párkapcsolati viszonyról, házasságról, családról és szexről mondtál, azt gondolom, az nagyon fontos ahhoz, hogy az ember ne ámítsa magát. Szerencse, hogy van valaki, aki nekünk, fiataloknak el tudja mondani, ez hogyan zajlik, és mitől is függ tulajdonképpen!

Ide illik egy fiatal őskeresztény kérdése, aki megkért, hogy tegyem ezt fel neked. Így szól:

Életfogytig apa, anya, gyerek – okozzam ezt magamnak?

A próféta:

Egy jó, működőképes család valójában nem életfogytiglani börtön, mint ahogy azt nyilvánvalóan gondolod. A társadalomban ma szokásos család nem az, amire én gondolok. A családi kapcsolatoknak összekötőknek kellene lenniük, miközben a szülők hűségesek egymáshoz. Ahogy már mondtam, ahol jelen van a hűség kapcsolata, ott szabadság is van. Ha mindenkinek megvan a maga szabadsága, mert egyik bízhat a másikban, akkor jó, nyílt, összekötő beszélgetéseket lehet folytatni, melyekből egymás segítése jön létre. Akkor egyik fél sem fog mindig csak elvárni és követelni a másiktól, a túl-

zott szexualitást sem, hogy párja testével ellazuljon és kielégüljön. A gyermekek, akik egy ilyen házasságból származnak, biztosan úgy is lesznek nevelve, amilyenek a szülők. Hogy a gyerekek megfelelnek-e a szülők mércéjének, azt rájuk kell bízni, mert ki tudja, milyen hajlamaik vannak.

Szabadnak lenni nem azt jelenti, hogy elengedjük a másikat további párkapcsolati viszonyokat kötni, vagy, hogy mi magunk valaki másnak az oldalára ugrunk, és hasonlókat teszünk. A szabadság megbecsülést és önbecsülést jelent.

Ha a gyerekeket ebben a szeltemben nevelik, akkor jó indulási lehetőségük van az életbe. Hogy ezt a lehetőséget használják-e, azt szintén rájuk kell bízni. Különösen a kis gyerekek szeretnének olyan szülőket, akik megértik egymást, akik ott vannak értük, akik védettséget és otthont nyújtanak nekik, ahol érzik, hogy figyelnek rájuk, és ami szintén döntő, ahol van mit enni és inni. A felnőtt gyerekek is – amennyiben akarnak – szívesen mennek majd a szülőkhöz, mert a szülői ház a szülői otthon marad számukra – azonban az nem a saját otthonuk, ahol keresztülhancúrozák egész fiatalságukat, gyakran akár az idősebb korba való lépésig is. A természetben úgy van, ahogy a családjainkban kellene lennie. Ha a fiókák már repülni tudnak,

akkor megépítik a saját fészüket. Ha gyermekeink már repülnek, akkor életüket, azt, amit magukkal hoztak e földi életre, felelősségteljesen kezükbe kellene venniük. Ha jó alapjuk van, például a szülői ház és egy jó képzettség, akkor szívesen jönnek majd a szülőkhöz látogatóba és beszélgetni, idős korukban azonban nem lesznek terhükre.

Vagyis mindez teljesen attól függ, hogy két ember mire alapozza a házasságát – a valódi hűségre vagy az úgynevezett „szerelemre”, mely sokszor a szexuális mániában jut kifejezésre. Ha két ember a házasságát a hűségre, a megértésre és a toleranciára alapozza, akkor az úgy nevezett „életfogytiglan” nem rabságra lett építve, hanem az egymásért való létre – de nem csak egymásért, hanem embertársaikért is, egy etikus-erkölcsös társadalomért, és egy nagy baráti körért vagy egy nagy családsvetségetért, amelyben több család tevékenykedik a közösségért és a jó társadalomért.

A fiatalember:

Egy további kérdés: Milyen célokot vigyek magammal a barátságba, anélkül, hogy hagynám, hogy befolyásoljanak kívülről – a filmek, a reklámok és vélemények.

A próféta:

A jó barátság tartalmai és céljai csak a mi érzés- és gondolatvilágunkból származhatnak a kérdésel: Mit kötök a „barátság” szóhoz? A filmek, a reklámok és a vélemények ösztönözhetnek minket, sokszor nem pozitív értelemben, mert ahol a barátság lecsúszik a szexuális élvezetekbe, ott nincs többé összeköttetés, mely egy barátságot értékessé tesz, hanem csak kötöttség az élvezet tárgyához. Mindenkinek joga van életét magának „szabni”, a tű és a cérna az, amit érzéseinkből és gondolatainkból összehozunk. Az vagyunk mi.

A fiatalember:

Szex a házasság előtt – mit gondolsz erről?

Válasz:

Ez egy kényes kérdés, amit sem nemmel sem igennel nem szeretnék megválaszolni, mert tudok a reinkarnációról, vagyis hogy több élet van mögöttünk. Egy ilyen életben élvezeti programokat pakolhatunk magunkra, melyeket lélektestünk is felvesz, és melyeket a lélek a halál után magával visz a túlvilági finomabb anyagú területekre, amennyiben ezt a túlságosan emberit nem tisztítja meg. Amit a lélek a túlvilágon nem tisztít meg, azt magával hozza a további testetöltésbe.

Ha a bolygókonstellációban, mely a lelket az emberrá válásba vezeti, az élvezeti program, a szexualitás erősen aktív, akkor a fiatal ember, akiben minden forrong és pezseg, nagyon nehezen tud megálljt parancsolni az aktív és unszóló hormonoknak. Ismét minden attól függ, hogy hogyan viselkedünk ezzel a hajszoaltsággal szemben – hagyjuk-e ezeket az idegrendszerünkön keresztül a szexuális hormonokba áramlani, hogy azután a szexuális aktust kiviteleggük, mindegy, hogy kivel, vagy hogy a fiatal ember a szexualitást feldolgozza-e. Ez a feldolgozás, mint már mondtuk, a fejben, az értelemben zajlik azáltal, hogy az ember mérlegeli, mit nyer azzal, ha keres magának egy szexuális tárgyat, illetve azáltal, hogy megkérdezi magától, hogy ez az ő etikai-erkölcsi színvonalán van-e, és hogy nem szeretné-e magát fokozatosan eloldani ezektől az unszóló szexuális vágyaktól. Gyakran van úgy is, hogy egy megkötött barátságban az egyik a másiktól szexuális kielégítést követel, a fiatal férfi a fiatal nőtől, és a fiatal nő a fiatal férfitől. Ekkor mindkettejüknek fel kellene tenniük a kérdést: Mit nyerünk ezzel? Mit célunk meg ezzel? Csak kölcsönösen ki akarunk elégülni, vagy egy párkapcsolatot, egy házasságot szeretnénk létrehozni? Továbbá: A szexuális vágy

alapján ez tartós lehet, vagy nem kellene-e mégis közösen tudatosítanunk, hogy egy másfajta, jó, nyílt barátság felszabadíthatna minket a szexuális mánia alól, melyből egy állandó kapcsolat fejlődhetne ki, melyben mindenki önbecsülésre és a másik általi tiszteletre is szert tesz?

Általánosságban az mondható: Mindenben, amit teszünk, a lényeg a mikénten van. Ez érvényes minden életterületre, a testiségre is.

Azt hiszem, hogy aki figyelmesen olvassa a „Fiatalok és a próféta” e kiadását, az biztosan további szempontokat is ki tud olvasni belőle, melyekhez igazodhat, ha szeretne.

A fiatalság dinamikája számtalan tevékenységben kifejezésre jut, a sportban és a különböző hobbiban is. Különösen a fiatal emberek, akik a viharos időket élik, a sport által nyílt, őszinte és bizalomteljes barátságot építhetnek ki a másik nemi is, mert a sport és a hobbik az érdeklődést sokszor más dolgokra irányítják, és a nemi „élvezet” háttérbe szorul.

A fiatal ember azonban semmiképpen sem kellene, hogy elnyomja sporttal vagy hobbikkal szexuális gondolatait és vágyait, hanem elemeznie kellene, hogy mi lehet a szexuális hajszoaltság

gyökere. Az is fontos, hogy a fiatal ember elgondolkodjon további életéről is, legyen szó a szakmáról, a családról, az igaz barátságról és társadalmunkról. Ha van egy jó beszélgetőköre, ahol kifejezheti magát, akkor ezáltal biztosan sok szex-erő- és vágy is leépülhet.

A fiatalember:

Ha egy pillantást vetek a papíromra, akkor az azt mutatja nekem, hogy a következő kérdés teljesen más irányba megy.

A jóléti társadalom magasrepülése után ma egy nagyon nehéz korban élünk:

Munkanélküliség, környezetszennyezés, háborúk, betegségek, AIDS, génmanipuláció, korrupció a politikában stb. Az ember tehetetlennek érzi magát. Mi lehet a kiút?

A próféta:

Mi emberek állandóan a kiút után kérdezzük a nehéz helyzetekből. Általánosságban megszoktuk, hogy másokat tekintünk bűnösöknek, őket vádoljuk tehetetlenséggel, azzal, hogy csődöt mondtak, és hasonlókkal. Amíg azonban másokra mutogatunk ujjal, addig minden úgy marad, ahogy van. Hullámozóan, fent és lent, tovább folytatódik a munkanélküliség, a környezetszennyezés, a háborúk,

a betegségek, a génmanipuláció, a klónok és a korrupció. Az ember egyszer fellendülést érez, majd ismét zuhanást. Kinek vagy minek kell megváltoznia, hogy egy állandó, pozitív fellendülés jöjjön létre? Csak azoknak, akiket felelősnek tartunk a szörnyűségekért? Vagy nem az egyénnek kellene feladatát tennie, hogy mássá váljon, mint amilyenek a többiek pillanatnyilag, azáltal, hogy magasabb etikai-erkölcsi normákat sajátít el?

A fiataloknak jó képzésre és szakmai gyakorlatra kellene törekedniük, amit az egyén kvalitással és tudattal is át tud járni, amit bevisz a társadalomba – nem pedig könnyökléssel akar feljebb mászni a siker létráján, hanem valódi tudással felebarátjáért és a valódi közjóért, mindenki javára. Egy etikailag-erkölcsileg magasan álló ember soha nem lesz korrump, hanem pénzét szakmája jó gyakorlásával fogja megkeresni. A természetet is védeni fogja, és becsülni fogja az állatok, a növények és az ásványok életét a felismerésben, hogy éppen az állatoknak vannak a legfinomabb érzéseik, és sokszor többet érzelenek, mint a durva ember. Aki etikailag magasan áll, az tudja, hogy a háborúk nem a véletlenek művei, hanem adott körülmények között generációs problémákat mutatnak, mert aki hisz a reinkarnációban, az tudja, hogy a

mészárlások a vérmezőn lezajlanak, és ismét mágnest képeznek azoknak, akik háborús vénájukat nem alakították át békévé. Harcot harccal legyőzni azt jelenti, hogy egyszer ismét új harcba kerülünk. Ez nem csak egy országra vonatkozik, hanem az egyénre is.

Nem véletlenül jönnek betegségek. Az életbe magunkkal hozott téves magatartások, gyengeségek, hibák, vagyis bűnök tárából erednek, melyeket az ember nem épített le korábbi inkarnációiban és ebben a földi életben sem, hanem gondolatok, vágyak és cselekedetek által táplálja őket, és így magára vonja sorsát – a betegséget, ínséget, szenvedést és még sok minden mást.

Sok ember tehát nem kígyóbüvölő, hanem táplálja a sors kígyóját. Sorsunkat folyvást ugyanazzal a táplálékkal etetjük, mely érzéseinkből, gondolatainkból, szavainkból és cselekedeteinkből jön. Minden rossz szokás, minden elfajzás tehát, mint a környezetszennyezés, a génmanipuláció, klónok, korrupció és még sok minden más, az általunk betáplált vágyvilágból hajt ki. Vagy azt hiszed Martin, hogy ezek Istentől jönnek? Nincs véletlen, a „véletlen” munkanélküliség sem létezik. Folyvást meg kell kérdeznünk: Mi az ok az egyénnél? Nem lehet egyszerűen a munkaadóra, vagy a politikusokra hárítani az egészséget, akiket végső soron szin-

tén a sok munkanélküli választott meg, akik hosszú időn keresztül nézték, hogy mi játszódik le a gazdaságban és a politikában, és hogyan bánnak ott a felelősséggel.

Ebből a tiszta egó tömegeből csak az az egyén található ki, aki összefog a hasonló gondolkodásúakkal, és nem azért, hogy ugyanazzal a fegyverrel visszacsapjanak, vagy, hogy ugyanazzal a mértékkel visszafizessenek, hanem hogy alkalmazzák a Hegyi Beszédet, miközben felfogják e tanítás lényegét. Éppen a Hegyi Beszéd értelmében lehetséges egy tartós gazdaság létrehozása – melyet azonban csak egy etikailag-erkölcsileg magasabbban álló társadalom gyakorolhat.

Ezért az embereknek el kellene kezdeniük arra törekedni, hogy magasabb erkölcsi értékeket alkítsanak ki. Különösen a fiatalok érezhetik ez által megszólítva magukat.

A fiatalember:

A fiatalokban rejlik tehát az esély egy jobb világra!

Elvileg ez egyáltalán nem olyan bonyolult, azt gondolom. Mindig csak arról van szó, hogy ne embertársainkra mutogassunk, hanem saját magunkat kérdezzük: Én hogyan akarom, és hogyan teszem?

Világossá vált számomra, hogy milyen fontos a Hegyi Beszéd az

egész emberiség továbbfejlődéséhez, mert a Hegyi Beszéd tanításából adódnak, ahogy mondtad, az etikai-erkölcsi normák egy magasabban álló társadalomhoz. És ahol a Hegyi Beszéd szerint élnek és dolgoznak, ott egy jól működő gazdasági rendszert is fel lehet építeni. És van már egy egész csoportnyi ember, aki ezt próbálja tenni.

A Hegyi Beszéd nem beszél küzdősportokról, melyek az önvédelemből indulnak ki. Mégis felteszem magamnak és sok barátomnak a kérdést:

Egy küzdősport, amelyben az ember önvédelmet tanul, a Hegyi Beszéd ellen van-e?

Hogy magasabb etikai-erkölcsi normákra törekedjünk, felmerül továbbá a következő kérdés is: Meg kell magát az embernek védenie, vagy tartsa oda mindkét orcáját?

A próféta:

A küzdősport, amit az ember önvédelem céljából tanul, az egy dolog. Gondolod, hogy az erő csak az izmokban és a harc- illetve mozgástaktikákban rejlik?

Aki egyre inkább Isten parancsolataihoz és a Hegyi Beszédhez igazodik, az tudja, hogy nincsenek véletlenek, melyek érnének minket. Mindkét orcánkat odatartani nem azt jelenti, hogy egyszerű-

en igent mondunk az ütésekre, mert Jézus is azt mondta, értelem szerint, a szolgának, aki megütötte: Ha nem volt helyénvaló, amit mondtam, akkor mutass rá, ha azonban igaz volt, úgy miért ütsz engem?

Jézus nem fegyverrel, vagy egy bizonyos harcmóddal védekezett. Szavakat használt. Mondhatjuk, hogy ez semmit nem ért, hiszen mégis a keresztre kellett mennie. Azonban nem tudhatjuk, hogy nem használt-e mindez annak, akihez e szavakat intézte. Kereszthalálát nem egyvalaki támogatta, hanem egy egész feltüzelt nép. Jézus keresztútja és kereszthalála mindazok bűne, akik akkoriban nem értették és ma sem értik meg Őt. Jézus ártatlanul szenvedett, hogy a bűnösöknek elhozza a szabadság szikráját, a megváltó szikrát. Mi emberek azonban nem vagyunk hibátlanok. Ezért nem kellene megköveznünk felebarátainkat, hanem töltsük fel magunkat az örök Szellem erejével, és adjuk át magunkat bizalomteljesen Annak, aki egyedül meg tud minket védeni: Krisztusnak önmagunkban. Mert Ő tudja, hogy mi a jó lelkünknek.

Ha ti, fiatalok elsajátítottok egy küzdősportot, és a magasabb etikai-erkölcsi értékek felé vezető úton vagytok, akkor próbáljátok meg azt nem alkalmazni, hogy legyőzzétek „ellenségeket”, hanem

lépjetek fel vele szemben egyfelől a szó erejével, másfelől egy jól edzésben lévő testtel – nem azért, hogy fájdalmat okozzatok neki, hanem hogy érezze a határokat, legyen ez egy kézfogás által, ami azonban a másikat mégsem sebesíti meg, vagy nem okoz neki testi fájdalmat. Megfogni a kezét, a testet visszanyomni nem azt jelenti, hogy karddal levágjuk a fülét, ahogyan azt Péter tette a katonával.

Láthatjuk ebből, hogy Isten törvényében nincs „nem”, hanem segítség, hogy abból felismerjük és levezessük, hogy mit hoznak a bűnös erőfeszítések és erőfitogtatások. Vagyis nem arról van szó, hogy „Ne tedd!”, hanem: Kérdezd meg magadtól, hogy mit akarsz elérni az adott dologgal, és mit nyersz ebből további életedre. Isten szelleme ajánlatokat adott nekünk, nem pedig tilalmakat.

A fiatalember:

Gabi, napjaink szépekké lennének, ha mi emberek használnánk őket, mégpedig Isten törvényei szerint, hogy békét tartsunk egymással! Magamnál is észreveszem, hogy vannak napok, melyek harmonikus zajlanak, aztán jön valami a gondolataimba, ami pusztító és nem jó.

Ha az e Földön lévő szép dol-

gokra tekintek, a növényekre, az állatokra, a fákra, és a kellemes dolgokra is, a napra, a friss levegőre, akkor gyakran kérdezem magamtól: Honnan jön mindez? Ajándékba kaptuk, hogy megbirkózzunk a néha fájdalmas életiskolával? **A természet olyan szép és önmagában békés. Szörnyű, hogy mi emberek olyan sok mindent elpusztítunk belőle. Ezért annál jobban megrémiszt, amikor magamnál is néha ilyen durva, pusztító hajlamokat fedezek fel. Honnan jön ez?**

A próféta:

Nagyon finoman érzékeled, amikor elmondod, hogy életünkben vannak szép, majd kevésbé szép napok. Ez a fent és lent életünkben, mely hullámszerűen zajlik. Az élethullám, mely bizonyos napokon felemel minket, felismereti velünk, hogy földi létünk szép és állandó, ha alantas hajlamainkat a tarajos hullámban – ahogyan mondtad, a pusztító hajlamokat – legyőzzük, nem a felebarátunkkal, hanem az önmagunkkal való harcban a kérdéssel: Honnan jönnek ezek a hullámvölgyek?

Felületesen azt mondhatnánk: A génekben rejlenek, az egyik embernél jobban, a másiknál kevésbé. Ha az ember ezt a kijelentést közelebről elemezné, akkor folyvást felmerülne a kérdés: Ki helyezte

ezt a génekbe? Ha visszamennénk az emberiség egész történelmére, akkor is ott lenne a kérdés: Ki helyezte a rossz, a pusztító hajlamokat a génekbe? Ebben az elemzésben, amelyet nem kellene elintéznünk azzal, hogy azt mondjuk: ezek „Isten titkai” – mert Istennek nincsenek titkai, ezeket csak mi találtuk ki –, a reinkarnációra bukkannánk, arra, amit előző életeinkben okoztunk és emberként vagy lélekként a tisztulási síkokon nem szüntettünk meg. A meg nem tisztított dolgok, vagyis a pusztító, hataloméhes, rossz és gonosz hajlamok, melyeket magunkkal hoztunk, és a géneken keresztül is formálják új testünket, ebben a földi életben részben vagy egészben kitörhetnek.

Aki tehát érzékeny, az felismeri saját magát.

Különösen a tavasz, a növények kibontakozása, a fák virágzása, az állatok elevensége, a melegítő napsugarak és a friss levegő hozza hozzánk közel az életet. Képzeld el, ha a föld hideg lenne és köves, pusztasághoz hasonló, a csodás patakok és vízesések nélkül, a tengerek, a folyók és tavak nélkül, növények, állatok és fák nélkül – milyen élet lenne az? Amilyen köves lenne a bolygó, olyanok lennének az emberek is. Azonban nem így van – vagy helyesebben azt kelle-

ne mondanunk: még nem így van? Mert nincs-e sok embernek köves, pusztához hasonló tudata? Sokan csak azon vannak, hogy elpusztítsák a szépet, melyet Isten embergyermekéinek ajándékozott: a csodálatos Földet életformáival, mely valóban egy drágakő az anyagi világegyetemben. A Föld szépsége életünkhöz tartozik. Ha azonban nem vagyunk képesek élni, akkor elpusztítunk mindent, ami a Földön és a Földben van – és végül önmagunkat is elpusztítjuk. Ezen az úton halad az emberiség. Kiirtja saját magát, mert mindent megmérgez és elpusztít, beleértve a Föld védőköpponyegét, a légkört is.

Ha valóban hinnénk Istenben, és nem csak beszélünk arról, hogy hiszünk, akkor tudatában lennénk annak, hogy Isten nekünk, az Ő embergyermekéinek egy csodálatos drágakövet ajándékozott, a Földet, hogy mindenben felismerjük az Ő szeretetét és szent kormányzását, abban a tudatban, hogy nem csak örökösei vagyunk ennek a csodálatos Földnek, mindazzal, ami rajta és benne él, hanem az örök haza örökösei is vagyunk, mely sokkal, de sokkal szebb, mint ez a drágakő, a Föld növényeivel, állataival, fáival, levegőjével, vizeivel és a csillagokkal. Mindezek nélkül az emberi élet nem lenne lehetséges. Ha felismernénk, hogy fizikai

halálunk után egy jóval nagyobb fény vezet minket az örök fénybe, az örök lét abszolút forrásába, mégpedig Krisztus a lelkünkben, akkor nem csak beszélünk arról, hogy hiszünk Istenben – hanem azt is tennénk, ami az Ő akarata.

Aki veszi egyszer a fáradságot, hogy elemezze, mit akar Isten, az megtanulja felismerni a Hegyi Beszéd mély szavaiban az igazi életet, de azt is, hogy a Hegyi Beszédben rejlik a „gazdasági csoda”, az, ami nem túlzott, amit nem lehet tönkretenni, ami nem ismeri a munkanélküliséget, hanem hogy a közösség és az egység a családban, az együtt való életben, a társadalomban, a gazdaságban csupán csak evolúció.

Amit az előbb „gazdasági csodának” neveztem, az egy őskeresztyén gazdasági rendszer, amely, röviden elmondva, a Jézus Hegyi Beszédében található elvek alkalmazásán alapul, amelyben nem az egyéni érdekre való törekvést és az egoisztikus erőket dolgozzák ki, ahogyan az „A próféta” című sorozat 4. részében olvasható.

Te, Martin, és ti fiatalok, ahogy a szó is mondja, fiatalok vagytok. Ha szeretnétek, akkor szánjatok időt arra, hogy a Hegyi Beszéd szavainak mélyére hatoljatok – és ne csak a szavakat olvassátok –, akkor fel fogjátok ismerni, hogy a Hegyi Beszéd éppen egy gyakorlatias bevezető a magas életbe ezen a Földön. Sok ember, különösen az intézményes egyházak tisztségviselői, a Hegyi Beszédet utópiának tüntetik fel, olyan életmódnak, mely nem erre a Földre való. Pontosabban szemügyre véve a Földre való, azonban nem a jelenlegi társadalomnak, vagyis nem ennek a világnak hatalomvágyával, harci kedvével, kizsákmányolásával, szuper-gazdagjaival és a szegények legszegényebbjeivel. A Hegyi Beszéd azt tanítja nekünk minden részletében, amit államunk, a Német Szövetségi Köztársaság méltat alkotmányában. Ha az állam követné saját alkotmányát, akkor országunk közeledne néhány lépéssel a Hegyi Beszédhez.

Az őskeresztények hitvallása és életszemlélete az Univerzális Életben

Hiszünk Istenben, az Örök Szellemben, aki átáramlik a végtelenségben, s aki mindenben és mindenkinben az oszthatatlan jelenlévő Élet.

Hiszünk, hogy Isten a hatalmas, teremtő erő és a Teremtés forrása, az áramlat, amelyben él minden fénylény és a természet birodalmi.

Hiszünk, hogy a hatalmas teremtő erő, minden lét forrása, jelen van a természet birodalmainak minden építőelemében, az ásványokban, a növényekben és az állatokban.

Hiszünk, hogy a hatalmas teremtő erő, minden lét forrása, a fény és az élet a világegyetem minden csillagában.

Hiszünk, hogy a hatalmas erő, Isten dicső Szelleme, a szeretet mindenben, a mindenütt jelenlévő és lüktető erő minden lélekben és emberben.

Hiszünk az Egyben, az Egyetlenben, Istenben, a mi Atyánkban, a szeretet Örök Atyjában, kinek gyermeke minden lény, lélek és ember.

Hiszünk, hogy az Atya-Isten a szeretet megszemélyesített lény, akit mint tiszta lények újra szemtől szembe fogunk látni.

Hiszünk, hogy Krisztus, Isten Fia, a Menny Társuralkodója, aki az Atya jobbán ül.

Hiszünk, hogy Isten tiszta és szabad lényként teremtett bennünket, akik közül egyesek a bukás gondolatai következtében megterheltek magukat, és további világos lényeket is magukkal vontak a megterhelésbe, miáltal a fényes szellemtestek a bűnökkel mindjobban beárnyékolták és beburkolták magukat, besűrűsödtek, majd végül fokozatosan emberekké váltak.

Hiszünk a lélek előzetes létezésében, mely a finomanyagú tisztítóövezeteken keresztül újra tisztátér, és ismét tiszta lényvé válik, mert őt Isten tiszta lénynek teremtette, de a bukás következtében megterhelte magát.

Hiszünk az örök életben és abban, hogy minden lélek lépésről lépésre vissza fog térni Isten Birodalmába

Jézus, a Krisztus, a mi Megváltónk által.

Hisszük, hogy minden ember és lélek egymás között testvér, mindannyian beágyazódnak a Szeretet nagy Szellemébe, Istenbe, a mi Atyánkba.

Hisszük, hogy minden ember Isten temploma, és hogy mindenki Isten Krisztusának Szelleme lakozik, aki a szabadság Szelleme.

Hiszünk Jézusban, Isten Krisztusában, az Örök Atya Fiában, aki minden lélek és ember Megváltója.

Hiszünk az ember-Jézus szeplőtelen természetes fogantatásában.

Hiszünk Jézus, a Krisztus szavaiban, hogy mi újból Atyánk hasonmásaivá fogunk válni, aki tiszta lényeknek látott és teremtett meg bennünket, és akit akkor fogunk újra látni, amikor majd szellemtestünk ismét tisztán és tökéletesen sugárzik, mint az Örök Atya hasonmása, aki egyben az Anya princípiumát is megtestesíti; mert Isten, a mindenütt jelenlevő áramlat, tartalmazza mindkét princípiumot, mind az Atya, mind az Anya princípiumot.

Hisszük, hogy Jézus, a Krisztus, a Megváltónk már 2000 évvel ezelőtt

megkezdte minden lélek és ember hazavezetését, és hogy mindannyian vissza fogunk térni Krisztus, a Megváltónk által.

Hisszük, hogy a minden ember és lélek Megváltója nélkül nem jutunk el az Örök Atyához, és hogy a Megváltó Erő, mely minden lélekben és emberben hat, támogatást, támaszt és vezetést jelent minden léleknek és embernek útján az örök atyai házba. Ő az Út, az Igazság és az Élet.

Hiszünk a tisztító övezetekben, ahol a megterhelt lelkek élnek avégett, hogy fokozatosan bejussanak Isten Birodalmába, vagy hogy újra visszatérjenek a Földre, és emberré váljanak.

Hiszünk a reinkarnációban, a súlyosan terhelt vagy azoknak a lelkeknek a megtestesülésében, akik emberként az idő rövidségében sok mindent le tudnak tisztítani, és jóvá tudnak tenni, ami lélekként számukra csak hosszú ciklusokban volna lehetséges. Hiszünk a világos lelkek inkarnációjában, akik azért váltak emberré, hogy szolgálják a Földön Azt, Akit megillet minden tisztelet és dicséret.

Hiszünk a vetés és aratás törvényében: amit az ember elvet, azt aratja.

Hiszünk Isten nagy kegyelmében és irgalmasságában, mely mellettünk áll és segít, hogy bűneinket kellő időben felismerjük, megbánjuk, letisztítsuk, és többé ne kövessük el, mielőtt még bűneink sorscapás formájában utolérnének bennünket.

Hisszük, hogy ha Megváltónk segítségével használjuk a napokat úgy, hogy bűneinket megbánjuk, letisztítjuk, és többé nem követjük el, akkor további inkarnációk nélkül vissza tudunk térni igazi hazánkba, az Örök Létbe.

Hisszük, hogy nincsenek véletlenek, és hogy a reinkarnáció által növekszik földi létünk jelentősége, ami választ ad kérdéseinkre, miért vagyunk ebben a világban, és ez vagy az miért van úgy, ahogy van. Felismerjük az okokat, amennyiben a reinkarnáció folyamatába bevonjuk a vetés és aratás törvényét, miközben segítünk egymásnak a megterhelések hordozásában.

Hiszünk Isten Mózes által adott Tízparancsolatában és Jézus Hegyi Beszédében.

Hisszük, hogy kizárólag az aktív hit által, vagyis a Tízparancsolat és a Hegyi Beszéd megvalósításával, tudunk csak eggyé válni Krisztussal.

Az aktív hit, mely Krisztussal az Életbe vezet, nekünk őskeresztényeknek azt jelenti, hogy felismerjük bűneinket, azokat Megváltónk segítségével megbánjuk, bocsánatot kérünk, megbocsátunk felebarátunknak, a kárt, ha az még lehetséges, jóvá tesszük, és ezeket a felismert és letisztított bűnöket többé nem követjük el.

A bűnök többé nem elkövetésében rejlik Isten akaratának lépésenkénti teljesítése, amelyre az Örökkévaló rámutat a Tízparancsolatban, Jézus pedig a Hegyi Beszédben.

Hiszünk a mély, bensőséges imában szívünk csendes kamrácskájában, és Isten Krisztusának segítségével imán keresztül.

Hiszünk abban, hogy minden, ami besűrűsödött, fel fog oszlani, hogy ismét finomanyagúvá váljon, ahogy az Öröklétben van az őskézdetől fogva.

Hisszük, hogy Jézus, Isten Krisztusa, létrehozta a Békebirodalmat a Földön, és hogy a megtisztult és az egyre világosabbá váló Föld fény-szubsztanciaként fokozatosan az Örök Létbe fog térni.

Hisszük, hogy Isten az egyetlen élet, amire törekszünk Krisztus által és Krisztussal, valamint taní-

tásának megvalósításával, mert Ő, Jézusként a következő szavakkal szólított fel erre bennünket: „Ezért mindenki, aki hallgatja szavaimat és követi is azokat, hasonlít a bölcs emberhez, aki házát sziklára építette. Szakadt a zápor, ömlött az ár, süvöltött a szél, és rázúdult a házra, de az nem dőlt össze, mert sziklára alapozták. És mindenki pedig, aki hallgatja szavaimat, de nem követi azokat, hasonlít a balga emberhez, aki házát homokra építette. Szakadt a zápor, ömlött az ár, süvöltött a szél, és rázúdult a házra. Az összedőlt, és romhalmazzá vált.”

Törekszünk az Istenben való életre úgy, hogy azt tesszük, amit Jézus akart: hogy feltámadjunk Krisztus által és Krisztussal, hogy betérjünk Isten Szívébe, a Békebirodalomba.

Hisszük, hogy egyedül csak az egymás közötti béke által lehet béke a nemzetek között és nem pedig fegyver által.

A hit és az élet nekünk őskeresztényeknek egyet jelent. Az aktív hit nélkül, tehát a Tízparancsolat és a Hegyi Beszéd lépésenkénti teljesítése nélkül, nincs Élet Istenben.

Miben nem hisznek az őskeresztények

Nem hiszünk abban, hogy a Szent Szellem egy személy.

Nem hiszünk a büntető Istenben.

Nem hisszük, hogy Isten a lelket először a gyermek nemzésénél teremti meg.

Nem hiszünk egy olyan helyben, amelyet pokolnak vagy örök kárhozatnak neveznek.

Nem hiszünk a test feltámadásában.

Nem hiszünk a Szent Szellem által történő természetfeletti nemzésben.

Nem hiszünk Mária testi felvételében a Mennybe.

Nem hiszünk az egyházban, mely egyedül üdvözít.

Nem hiszünk az egyházi intézményekben, nevezzék azokat katolikusoknak vagy evangélikusoknak.

Nem hiszünk a dogmákban, a szentségekben és a kultuszokban.

Nem hiszünk abban, hogy csupán a hit által üdvözülhetünk, Isten parancsolatainak teljesítése nélkül.

Nem hisszük, hogy Isten megtalálható a kőépületekben, hiszen minden ember Isten temploma.

Nem hiszünk a csecsemők megkeresztelésében, mivel Jézus maga mondta: „Először taníts, azután keresztelj.”

Nem hisszük, hogy az Úrvacsorához szükség van ostyára és borra. Jézus apostolaival egyszerű vacsorát fogyasztott, és értelem szerint ezt mondta: „Tegyétek ezt az én emlékezetemre.”

Nem hiszünk a „Szentatyában”, a pápában, sem a bíborosok, püspökök, plébánosok és papok titulusaiban és hierarchiájában. A Bibliában, melyben a katolikusoknak és a protestánsoknak szó szerint kellene hinnünk, ez áll: *„Jézus mondta: Senkit a földön ne nevezetek atyátoknak, mert egy az Atyátok, aki a Mennyekben van... Mert aki magát felmagasztalja, megaláztatik, és aki magát megalázza, felmagasztaltatik.”*

Maga a Biblia, melyben hisznek a katolikusok és protestánsok, megadja a választ, miért nem kell a titulusokban hinnünk, mint amilyenek a bíborosok, püspökök, plébánosok, papok és hasonlók. Ott ez áll: *„... a farizeusok ... elküldték hozzá tanítványaikat Heródes embereivel, akik ezt mondták: Mester, tudjuk, hogy igaz vagy és az Isten útját igazán tanítod, és nem kérdezel senkit sem, mert embereknek tekintélyére nem ügyelsz.”*

Nem hiszünk egy ember hibátlan-ságában sem.

Nem hiszünk a szentekben.

Nem hiszünk abban, hogy az úgynevezett „utolsó kenet” által vagy a betegágyban, az utolsó percekben végzett gyónás által a bűnököt el lehet törölni.

Nem hiszünk a bűnök papok által való megbocsáttatásában.

Nem hiszünk a papok által felszentelt tárgyakban.

Nem hisszük, hogy a kolostori élet és az embertársaktól való elzárkózás által megtalálható Isten.

Nem hiszünk a zarándoklásban és a zarándokhelyekben.

Nem hiszünk az ereklyék és a szentképek tiszteletében.

Nem hisszük, hogy a bűnbocsánat megvásárlásával kiválthatjuk bűneinket.

Nem hisszük, hogy gyertyaadományokkal, azok gyújtogatásával és pénzzel meghódíthatjuk Isten szívét.

Aki szereti Istent, az Örök Atyát és Fiát, Krisztust, az azt teszi, amit Isten akar, és nem pedig azt, amit az emberek akarnak.

**Információ további kiadványainkról,
rendezvényeinkről:**

Univerzális Élet
5002 Szolnok, Pf.: 125

<http://elet.uni.hu>